

De Europæiske Fællesskabers Tidende

17. Argang Nr. C 121

11. oktober 1974

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Indhold

I Meddelelser

Europa-Parlamentet

Skriftlig forespørgsel nr. 141/73 fra Premoli til Kommissionen for EF Om: Beskyttelse af betegnelsen »Grappa«	1
Skriftlig forespørgsel nr. 141/74 fra David Andrew Thornley til Kommissionen for EF Om: Vandrende arbejdstageres situation i EØF	2
Skriftlig forespørgsel nr. 158/74 fra Cornelis Laban til Kommissionen for EF Om: Smørbedrageri ved hjælp af lastbiler med dobbelt bund	3
Skriftlig forespørgsel nr. 205/74 fra Pierre-Bernard Cousté til Kommissionen for EF Om: Beskyttelse af arbejdstageres opnåede rettigheder i tilfælde af sammenslutning, fusion eller afhændelse af en virksomhed	5
Skriftlig forespørgsel nr. 212/74 fra John Brewis til Kommissionen for EF Om: Laksefiskeri	6
Skriftlig forespørgsel nr. 213/74 fra Willi Müller til Kommissionen for EF Om: Sundhedsfare ved indhold af formamid i filtpenne	7
Skriftlig forespørgsel nr. 218/74 fra Willi Müller til Kommissionen for EF Om: Brint som supplerende brændstof til Otto-motorer	8
Skriftlig forespørgsel nr. 219/74 fra Willi Müller til Kommissionen for EF Om: Truslen mod visse fiskearter som følge af undervandsjagt	9
Skriftlig forespørgsel nr. 220/74 fra Willi Müller til Kommissionen for EF Om: Sikkerhedsanordninger for motorkøretøjer	10
Skriftlig forespørgsel nr. 221/74 fra Pierre-Bernard Cousté til Kommissionen for EF Om: Oprettelse af et europæisk system til anerkendelse af eksamensbeviser	11

Indhold (forts.)

Skriftlig forespørgsel nr. 225/74 fra Harry Notenboom til Kommissionen for EF	
Om: Bedragerier, som hverveagenter af nederlandsk oprindelse har gjort sig skyldige i	12
Skriftlig forespørgsel nr. 226/74 fra Jan B. Broeks til Kommissionen for EF	
Om: Bekendtgørelser om entrepriser og koncessioner på offentlige bygge- og anlægsarbejder	13
Skriftlig forespørgsel nr. 236/74 fra Egbert R. Wieldraaijer og Cornelis Laban til Kommissionen for EF	
Om: Importhæmmende praksis i Frankrig	15
Skriftlig forespørgsel nr. 240/74 fra Norbert Hougardy til Kommissionen for EF	
Om: Den europæiske fond for Videnskab	16
Skriftlig forespørgsel nr. 243/74 fra lord O'Hagan til Kommissionen for EF	
Om: Eksperimenter med levende dyr	17
Skriftlig forespørgsel nr. 251/74 fra Dario Antoniozzi til Kommissionen for EF	
Om: Frankrigs fastsættelse af myndigheds- og valgrets alder ved 18 år	17
Skriftlig forespørgsel nr. 254/74 fra Pierre-Bernard Cousté til Kommissionen for EF	
Om: Fællesskabets arbejdsmarkedsmæssige og sociale handlingsprogram til bekæmpelse af fattigdommen	18
Skriftlig forespørgsel nr. 259/74 fra Kristian Albertsen til Kommissionen for EF	
Om: Postbefordringen mellem EF's medlemslande	19
Skriftlig forespørgsel nr. 260/74 fra Cornelis Laban til Kommissionen for EF	
Om: Følgerne af sojabønnehøstens tilbagegang i USA	19

Domstol

Domstolens dom (2. afdeling) af 11. juli 1974 i de forenede sager nr. 177/73 og 5/74: Andreas Reinartz mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber	21
Domstolens dom af 3. juli 1974 i sag nr. 9/74 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches Verwaltungsgericht, III. afdeling): Donato Casagrande mod delstats-hovedstaden München	21
Domstolens dom af 11. juli 1974 i sag nr. 10/74: Franz Becker mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber	22
Domstolens dom af 11. juli 1974 i sag nr. 11/74 (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État français): Union des Minotiers de la Champagne mod den franske regering	22
Sag nr. 62/74: Klage indgivet den 23. august 1974 af Luigi Vellozzi mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber	23
Sag nr. 63/74: Anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bolzano i den for denne ret verserende sag mellem S.p.A. W. Cadsky og Istituto Nazionale per il Commercio Estero (ICE)	24
Sag nr. 64/74: Anmodning om præjudiciel afgørelse, forelagt på grundlag af Finanzgericht Rheinland-Pfalz's kendelse af 29. august 1974 i retssagen mellem firma Reich og Hauptzollamt Landau	24

Indhold (forts.)

II Forberedende retsakter

Råd

Samstemmende udtalelse nr. 16/74, afgivet af Rådet på sin 304. samling, afholdt den 23. september 1974 26

Kommission

Forslag til Rådets Direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om materialer og genstande, bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler 27

Forslag til Rådets Direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende baglænskørsel og hastighedsmålere for motordrevne køretøjer 31

Ændringer til forslag til Rådets sjette Direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Fælles regler om merværdiafgiften: Fælles beskatningsgrundlag 34

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 141/73

fra Premoli

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. maj 1973)

Om: Beskyttelse af betegnelsen »Grappa«

Er Kommissionen vidende om, at der inden for Fællesskabets område sælges produkter, som bærer den falske betegnelse »Grappa«, skønt de ikke er fremstillet af brændevin destilleret af affald efter presning af vindruer?

Hvilke forholdsregler agter Kommissionen af træffe for på passende vis at beskytte betegnelsen »Grappa«?

Vil man i dette tilfælde kunne forvente en lignende beskyttelse som den, der ydes betegnelsen »Cognac«, der kun må anvendes på destillater af franske vine?

Svar

(9. september 1974)

Kommissionen er ikke bekendt med, at der inden for Fællesskabets område sælges produkter under betegnelsen »Grappa«, skønt de ikke er fremstillet af brændevin destilleret efter presning af druer.

Da der ikke findes fællesskabsregler inden for denne sektor, finder de nationale regler anvendelse i den udstrækning, de ikke er uforenelige med bestemmelserne i EØF-traktaten.

Betegnelsen »Cognac« er ikke forbeholdt alle destillerede vine, der kommer fra Frankrig, men er af geografisk oprindelse, og ifølge fransk lovgivning kun forbeholdt den brændevin, der fremstilles i Cognac distriktet på grundlag af vin, der stammer fra dette distrikt. Derimod er »Grappa« en artsbetegnelse, som betegner brændevine destilleret af affald efter presning af vindruer. Af denne grund kan der ikke forventes en beskyttelse svarende til den, der ydes betegnelsen »Cognac«.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 141/74

fra David Andrew Thornley

til Kommissionen for de europæiske Fællesskaber

(24. maj 1974)

Om: Vandrende arbejdstageres situation i EØF

1. Ved Kommissionen, hvor længe vandrende arbejdstagere fra andre lande end De Ni beskæftiges inden for EØF?

2. Ved Kommissionen, eller er den i stand til at give et omtrentlig skøn over, hvor mange af disse arbejdstagere der på legal vis har fået arbejde i EØF, og hvor mange der er kommet ind på illegal vis?

3. Ved Kommissionen, om disse vandrende arbejdstagere fra ikke-medlemslande i særlig grad er koncentreret a) i noget bestemt område og b) i bestemte erhverv?

4. Findes der i Fællesskabet nogen fælles kriterier for, hvad der forstås ved faglærte og ved ufaglærte arbejdstagere, og hvor mange faglærte vandrende arbejdstagere er i bekræftende fald inden for EØF beskæftiget med arbejde, som ikke kræver faguddannelse?

5. Er Kommissionen opmærksom på den forskel, der er mellem vandrende og indenlandske arbejdstagere i EØF med hensyn til disses realindkomster, og agter den at foretage sig noget i den anledning?

6. Ligger Kommissionen inde med statistiske oplysninger om, hvor mange af de vandrende arbejdstagere i EØF's ni medlemsstater der har medbragt deres hustruer og øvrige familie til værtslandene?

7. Har Kommissionen nogen sammenlignende statistikker *over* årsindtægterne for a) enlige vandrende arbejdstagere, b) gifte vandrende arbejdstagere, hvor

begge ægtefæller har lønnet beskæftigelse, c) indenlandske arbejdstagere, hvis hustruer ikke har lønnet beskæftigelse, og d) indenlandske arbejdstagere, hvis hustruer har lønnet beskæftigelse, i de af EØF's medlemslande, for hvilke der foreligger sådan statistik?

8. I beretningen om udviklingen af de sociale forhold i Fællesskabet i 1973 meddeles det, at »der ikke foreligger oplysninger om vandringerne« for Irlands vedkommende. Er Kommissionen alligevel i stand til at skønne over, hvor mange irskfødte arbejdstagere der a) er beskæftiget i Storbritannien og b) for tiden er beskæftiget i de øvrige syv medlemslande i Fællesskabet?

9. I samme beretning meddeler Kommissionen, at »der således er en stor reserve af arbejdskraft, som lever i udlandet og ønsker at vende tilbage til Irland, så snart beskæftigelsessituationen bliver gunstig der«;

a) hvorledes er Kommissionen kommet til denne konklusion? og

b) hvilke skridt har Kommissionen taget for at fremme oprettelsen af nye arbejdspladser i lande som republikken Irland, der i lange tider har lidt under en permanent arbejdsløshed?

10. Hvis ikke Kommissionen er i stand til at give alle disse oplysninger, mener den da, at det er muligt at gå videre med forberedelserne til det handlingsprogram for vandrende arbejdstagere, der omtales i besvarelsen af forespørgsel nr. 735/73 ⁽¹⁾ fra lord O'Hagan?

⁽¹⁾ EFT nr. C 61 af 29. 5. 1974, s. 14.

Svar

(5. september 1974)

1. Som Kommissionen udtalte i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 276/73 fra lord O'Hagan ⁽¹⁾, er den ikke i besiddelse af officielle statistikker om varigheden af sådanne arbejdstageres ophold, der er hjemmehørende i tredjelande.

2. Det ærede medlem henvises venligst, til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsler nr. 278/73 ⁽²⁾ og 279/73 ⁽³⁾ fra lord O'Hagan.

3. a) I industri- og byområder, bortset fra arbejdskraften i landbruget.

⁽¹⁾ EFT nr. C 106 af 6. 12. 1973, s. 9.

⁽²⁾ EFT nr. C 102 af 24. 11. 1973, s. 19.

⁽³⁾ EFT nr. C 12 af 9. 2. 1974, s. 17.

- b) — Fremstilling og forarbejdning af metaller.
 — Byggeri og offentlige arbejder.
 — Visse fabriksindustrier og visse tjenesteydende virksomheder, men forskelligt fra land til land.
4. Nej.
5. I forbindelse med en fællesskabsundersøgelse af strukturen og fordelingen af lønningerne i industrien i 1972, lykkedes det i fire medlemsstater (Frankrig, Italien, Luxembourg, Nederlandene) at indhente statistiske oplysninger for hver industri om forskellene i vederlag i forhold til nationalitet under i øvrigt lige vilkår, dvs. for arbejdstagere af samme køn, samme alder, med samme faglige kvalifikationer og samme anciennitet i virksomheden. Disse opgivelser er i øjeblikket under bearbejdelse.
6. Nej. De eneste tilgængelige oplysninger er følgende:
- Det fremgår af den under 1 nævnte undersøgelse, at i forbundsrepublikken Tyskland lever 62 % af de gifte udenlandske arbejdstagere med deres ægtefælle og 92 % af de gifte kvindelige arbejdstagere ligeså.
  - 115 200 udenlandske arbejdstageres familier, omfattende ialt 225 098 personer, er i de seneste tre år indvandret til Frankrig ved »Office National d'Immigration«'s mellemkomst. I samme tidsrum er 339 951 udenlandske arbejdstagere indvandret til Frankrig.
7. Nej.
8. Kommissionen anslår antallet af irske arbejdstagere, der er beskæftiget i Storbritannien til ca. 500 000. Og på grundlag af oplysninger fra forskellige kilder skønner den, at ca. 2 500 irere er beskæftiget i de øvrige medlemsstater.
9. a) De faktiske oplysninger hidrører fra beretninger, udarbejdet af sagkyndige, der blev udpeget af Kommissionen, og udkastene til beretningerne blev gennemgået og kontrolleret af regeringssagkyndige.
- b) Skabelse af nye beskæftigelsesmuligheder i områder, der har kendt lange og omfattende arbejdsløshedsperioder vil være blandt Den europæiske Regionaludviklingsfonds formål.
10. Kommissionen indrømmer, at der mangler nøjagtige og harmoniserede statistiske oplysninger om vandrende arbejdstagere og har udarbejdet forslag herom, som er blevet forelagt Rådet. Men Kommissionen mener alligevel, at den kan fortsætte arbejdet med forberedelsen af sit handlingsprogram vedrørende vandrende arbejdstagere.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 158/74

fra Cornelis Laban

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. juni 1974)

Om: Smørbedrageri ved hjælp af lastbiler med dobbelt bund

Ifølge pressemeddelelser ⁽¹⁾ har man for et år siden afsløret et bedrageri med smør, hvor der blev gjort brug af lastbiler med bevægelig bund. En engelsk organisation lod smør opkøbe i Belgien. I forbindelse med udførslen af dette smør til England blev der af

Fællesskabet ydet betydelige eksportsubsidier hertil. De lastbiler, hvormed transporten fandt sted, tog imidlertid hver gang af de 20 000 kg smør, der blev transporteret til England, 7 000 kg smør med tilbage igen. Det sidstnævnte smør blev gemt mellem den rigtige og den bevægelige bund i lastbilerne.

I denne anledning anmodes Kommissionen om at besvare følgende spørgsmål:

1. Hvor stort et beløb har Fællesskabet skønsmæssigt sat til ved de ovenfor omtalte bedragerier?

⁽¹⁾ Se f.eks. »Het Vrije Volk« af 28. 5. 1974.

2. Hvilke skridt vil Kommissionen tage til at kræve tilbagebetaling af de beløb, Fællesskabet har mistet, hos de personer, der har deltaget i de omhandlede bedragerier?
3. Mener Kommissionen, at den kendsgerning, at ovennævnte bedragerier har kunnet finde sted i temmelig lang tid, er en anledning til at skærpe kontrollen med sådanne bedragerier?

Svar

(16. september 1974)

1. Såfremt man holder sig til beretningerne i pressen og med forbehold af deres rigtighed, er de beløb, Fællesskabet har mistet, lig med de udligningsbeløb, der ikke er blevet opkrævet ved indførslen af smørret til Belgien.

Belgien skulle have kunnet konstatere »tillægsudligningsbeløbene«, der svarede til den mængde smør, der faktisk blev genindført til Belgien, og det i medfør af artikel 1 i forordning (EØF) nr. 2/71 om gennemførelse af afgørelsen af 21. april 1970 angående udskiftning af medlemsstaternes finansielle bidrag med Fællesskabernes egne indtægter⁽¹⁾. Da dette ikke kunne konstateres ved importen, har den svigagtige transaktion formentlig berøvet Fællesskabet et beløb svarende til 880 RE pr. importeret ton, såfremt man tager gennemsnitssatsen for dette tidsrum.

Imidlertid gælder det i forbindelse med de egne indtægter, at når sagen er undersøgt til bunds enten af de kompetente administrative myndigheder eller endog af domstolene, skal Belgien træffe alle nødvendige forholdsregler til en konstatering af de »tillægsudligningsbeløb«, der svarer til den svigagtigt importerede mængde smør. Denne konstatering medfører en forpligtelse for Belgien til til Fællesskabet at indbetale det således konstaterede beløb som en del af de »egne indtægter«, uafhængigt af mulighederne for tilbagebetaling.

⁽¹⁾ EFT nr. L 3 af 5. 1. 1971, s. 1.

2. Så snart Kommissionen hørte om de forskellige artikler i pressen, rettede den forespørgsler om dette bedrageri til de kompetente myndigheder i England og Belgien.

England svarede, at de britiske myndigheder anslog den mængde smør, der geneksporteredes til Belgien til 445 tons, samt at de kort efter opdagelsen af denne svindel i medfør af overenskomsten om fælles bistand mellem medlemsstaternes toldvæsen, som England tiltrådte i januar 1974, gav det belgiske toldvæsen underretning.

En mere omfattende fremstilling af denne bedragerisag er siden af de britiske myndigheder blevet sendt til toldvæsenet ikke blot i Belgien, men i Danmark, Tyskland, Frankrig, Nederlandene og Italien.

Belgiens svar er endnu ikke modtaget af Kommissionen, men de kompetente belgiske myndigheder følger sagen aktivt.

3. Enkelthederne i denne sag er ikke i sig selv af en sådan art, at de nødvendiggør forslag om ændring eller skærpelse af Fællesskabets foranstaltninger til bekæmpelse af bedragerier. Thi forhindring af denne typiske art bedragerier (anvendelse af dobbeltbundede lastbiler) kan kun gennemføres ved grænsekrollen, som er medlemsstaternes sag.

SKRIFTELG FORESPØRGSEL Nr. 205/74

fra Pierre-Bernard Cousté

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(26. juni 1974)

Om: Beskyttelse af arbejdstageres opnåede rettigheder i tilfælde af sammenslutning, fusion eller afhændelse af en virksomhed

I en erklæring for nylig har næstformanden for Kommissionen, Hillery, der er ansvarlig for Fællesskabets socialpolitik, under forelæggelsen af et direktiv til beskyttelse af arbejdstageres opnåede rettigheder i tilfælde af sammenslutning, fusion eller afhændelse af en virksomhed, oplyst, at antallet af gennemførte sammenslutninger i tiden fra 1962 til 1970 i de seks oprindelige medlemsstater er steget fra 173 til 612 om året.

Kan Kommissionen for denne periode fra 1962 til 1970 oplyse, hvor mange arbejdstagere disse sammenslutninger har omfattet?

Kan den desuden oplyse, hvor mange sammenslutninger der er gennemført i denne periode i de tre nye medlemsstater i Fællesskabet, samt hvor mange arbejdstagere disse sammenslutninger har omfattet?

Svar

(16. september 1974)

De udtalelser, næstformanden, hr. Hillery, har fremsat om sammenslutning af virksomheder i forbindelse med et forslag til direktiv om harmonisering af lovgivningen i medlemsstaterne vedrørende bevarelsen af arbejdstageres rettigheder i tilfælde af sammenslutning, afhændelse eller fusion, hviler på oplysninger, som Kommissionens tjenestegrene har indhentet ved at gennemgå konkurrenceforholdene på det fælles marked, idet man som kriterium tog omsætningen og ikke antallet af berørte arbejdstagere. Kommissionen er ikke i besiddelse af de ønskede tal, og en undersøgelse af, hvor mange arbejdstagere, der er berørt af disse sammenslutninger, ville, for så vidt det overhovedet er praktisk gør ligt, kræve omfattende og langvarige efterforskninger.

Kommissionen håber dog at kunne forelægge det ærede medlem nogle detaljerede tal, der i bred almindelighed kan give en forestilling om, hvor mange arbejdstagere, der eventuelt berøres af sammenslutninger af industrivirksomheder. Det kan med rimelighed antages, at virksomheder med en årlig omsætning på en milliard RE spiller en vigtig rolle med hensyn til sammenslutninger. I 1971 var der 57 industrivirksomheder i Fællesskabet, inklusive de tre nye med-

lemsstater, med en årlig omsætning på over en milliard RE. Disse virksomheder var således fordelt:

- 18 i forbundsrepublikken Tyskland;
- 13 i Frankrig;
- 15 i Storbritannien;
- 4 i Italien;
- 2 i Nederlandene;
- 1 i Belgien;
- 1 i Luxembourg;
- 1 i Italien og Storbritannien;
- 2 i Storbritannien og Nederlandene.

Hver af disse virksomheder beskæftigede i 1971 over 20 000 arbejdstagere. 98 af de 104 industrivirksomheder i det nuværende Fællesskab på 9, der havde en årlig omsætning på 500 mio RE, beskæftigede dengang over 20 000 arbejdstagere.

Kommissionen skal henvise parlamentsmedlemmerne til den tredje beretning om konkurrencepolitikken, hvor der findes yderligere detaljer om omfanget og følgerne af sammenslutninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 212/74
fra John Brewis
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(28. juni 1974)

Om: Laksefiskeri

1. Hvilke oplysninger har Kommissionen om størrelsen af laksefangsterne inden for Fællesskabet i de seneste år?
2. Har der vist sig en nedgang i antallet af laks, som når op i Fællesskabets floder?
3. Hvilke følger for bestanden kan tilskrives fangst i havet ved hjælp af drivgarn især ud for Irlands og Grønlands kyster?
4. Hvilke bestemmelser findes der i øjeblikket med henblik på bevarelse af laksebestanden og agter Kommissionen at fremsætte yderligere forslag?

Svar

(11. september 1974)

1. Ifølge de for Kommissionen foreliggende oplysninger, har laksefangsten i de seneste fem år haft følgende omfang (i tons):
  - 1969: 7 600
  - 1970: 6 800
  - 1971: 6 600
  - 1972: 6 900
  - 1973: 6 900 (foreløbigt tal).
2. Kommissionen er ikke i øjeblikket i besiddelse af nøjagtige oplysninger, der gør det muligt at bedømme, om der i løbet af de seneste år er sket ændringer i antallet af laks, der når op i floderne i Fællesskabet.
3. Kommissionen råder ikke over oplysninger, der gør det muligt at danne sig et direkte skøn over, om anvendelsen af drivgarn har haft nogen indvirkning på lakseforekomsterne. Dog kan Kommissionen oplyse, at 50 % af fangsten ved Irland sker ved hjælp af drivgarn, og at denne procent kun har varieret lidt i de seneste år. Ved Grønland anvendes udelukkende drivgarn til laksefangst.
4. Kommissionen deltager aktivt i de internationale fiskerikommissioners arbejde og følger med interesse alle spørgsmål vedrørende laks.

SKRIFTELIG FORESPØRGSEL Nr. 213/74

fra Willi Müller

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(3. juli 1974)

Om: Sundhedsfare ved indhold af formamid i filtpenne

1. Kan Kommissionen bekræfte faren ved filtpenne, der indeholder formamid, og mener den især, at det er påvist eller sandsynligt, at det er sundhedsfarligt både for moder og barn, hvis en gravid kvinde blot berører blækket?
2. Vil Kommissionen lige som Forbundsrepublikkens ministerium for sundhedsanliggender og industriforbundet i forbundsrepublikken Tyskland træffe foranstaltninger, der skal hindre anvendelse af formamid i blæk til filtpenne?
3. Er et hurtigt indgreb fra Kommissionens side ikke alene af den grund nødvendigt, at der i Fællesskabets medlemsstater og tredjelande fremstilles og forhandles filtpenne, hvis indhold af formamid er meget stort (40-50 %)?

Svar

(5. september 1974)

1. Betegnelsen »formamid« omfatter i reglen formamid som sådant samt methyl-, athylformamid og endog mere komplicerede afledninger.

Kommissionen er bekendt med, at en stor producent af formamid i sin salgsbrochure nævner, at dette stof kan medføre misdannelser hos mennesker (på fosterstadiet).

For så vidt angår giftvirkningen er Kommissionen vidende om, at forsøg med rotter viser, at den dødelige dosis ved indtagning gennem munden er på 7 500 mg/kg, medens den dødelige dosis ved absorbering gennem huden er på 17 000 mg/kg. Forsøg udført ved universitetet i Osaka har vist, at den dødelige dosis 50 for marsvin efter intramuskulær indsprøjtning er 2 539 mg/kg.

Derimod har Kommissionen ikke hørt om skader eller ulykker hos mennesker som følge af normal brug af filtpenne og specielt ikke hos gravide kvinder.

Ud fra et toksikologisk synspunkt er der således ikke tale om et påtrængende problem, der kræver øjeblikkelig handling. Men nogen usikkerhed er der dog, og den må drøftes på grundlag af de videnskabelige kriterier, der anlægges i de industrialiserede lande.

2. Det kan oplyses, at anvendelse af formamid ikke er forbudt ved lov i forbundsrepublikken Tyskland. Det forbud, som det ærede medlem henviser til er kun en »gentlemen's agreement« mellem forbundsministeriet for offentlig sundhed og vedkommende industrisammenslutning, der går ud på at udelukke anvendelsen af formamid til fremstillingen af blæk til filtpenne.

3. Kommissionen vil opmærksomt følge resultaterne af det igangværende arbejde og forbeholder sig på baggrund af disse resultater at skride ind, så vidt dens kompetence tillader det.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 218/74

fra Willi Müller

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. juli 1974)

Om: Brint som supplerende brændstof til Otto-motorer

1. Er det Kommissionen bekendt, at der for tiden i forbundsrepublikken Tyskland gennemføres lovende forsøg med brint som supplerende brændstof til Otto-motorer med henblik på at opnå en væsentlig formindskelse af luftens forurening med de skadelige stoffer, der hidrører fra motorkøretøjer, hvis motorer kører i tomgang eller kun er delvist belastet?

2. Vil Kommissionen opmærksomt følge denne udvikling og efter evne fremme den, eftersom den er i overensstemmelse med de erklærede mål, der er indeholdt i handlingsprogrammet for De europæiske Fællesskaber på miljøområdet?

Svar

(9. september 1974)

1. Kommissionen er klar over, at der foregår et forskningsarbejde på dette område i Tyskland og Nederlandene, og at man er kommet langt på det eksperimentelle stade. Imidlertid er der betydelige vanskeligheder forbundet med større praktisk anvendelse: navnlig må man løse problemet med større brintproduktion og oplagring af brinten.

2. I betragtning af den rolle brint ville kunne spille som supplerende energikilde, følger Kommissionen opmærksomt alt det arbejde på dette område, der eventuelt kan bidrage til en løsning af visse problemer i forbindelse med energiforsyningen og miljøbeskyttelsen. Det er grunden til at Kommissionen i sin meddelelse om energiforskningen ⁽¹⁾ blandt de specielle områder, som den i de kommende år vil lægge særlig vægt på, har medtaget forskning med hensyn til brint.

(¹) »Den europæiske energiforsyning«: Forskning og udvikling (dok. SEC(74) 2592 endl.).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 219/74

fra Willi Müller

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. juli 1974)

Om: Truslen mod visse fiskearter som følge af undervandsjagt

1. Er det Kommissionen bekendt, at ansete internationale organisationer til naturens beskyttelse såsom World Wildlife Fund (WWF) og Den internationale union til naturens Bevarelse (UICN) kræver et strengt og almindeligt forbud mod undervandsjagt med harpungeværer og andre mekaniske våben, fordi denne jagtmetode, der er i hurtig udbredelse, har ført til en faretruende formindskelse af visse fiskearter?
2. Findes der på Fællesskabets område have, søer eller floder, for hvilke den nationale lovgivningsmagt allerede har udstedt forbud mod denne form for undervandsjagt eller har i sinde at gøre det?
3. Agter Kommissionen at tage skridt til at standse en sådan rovdrift på naturen, og vil den eventuelt beslutte sig til i internationale organer at gå ind for et verdensomspændende forbud mod undervandsjagt?

Svar

(9. september 1974)

1. Ifølge de oplysninger, som Kommissionen råder over, ønsker visse internationale organisationer, som beskæftiger sig med beskyttelse af naturen, at beskytte visse arter af fisk, som er ved at forsvinde, og som er genstand for undervandsjagt.

Organisationerne har særligt mindet om disse spørgsmål i anledning af verdensmesterskabet i undervandsjagt, og de har ligeledes fremsat ønske om forbud mod visse former for undervandsjagt.

Det synes imidlertid ikke korrekt at slutte heraf, at disse organisationer angiver undervandsjagten som grund til nedgangen i fiskebestanden, hvis beståen kan være truet af de anstrengelser, der udfoldes af verdens fiskeriflåder, hvis teknik stadig forbedres, og ikke af et begrænset antal undervandsjægere, som benytter jagtmetoder, som i realiteten er elementære.

2. Visse medlemsstater har truffet foranstaltninger til, væsentligst af sikkerhedsgrunde, at forbyde undervandsjagt i visse kystområder, der er særligt vigtige turiststeder. De har ligeledes i visse tilfælde forbudt brugen af indåndingsapparater (flasker med komprimeret luft) ved udøvelsen af undervandsjagt.
3. Kommissionen følger omhyggeligt ethvert forslag eller initiativ til beskyttelse af dyreverdenen og af naturen og miljøet. Den søger derfor at finde de bedst mulige løsninger på de problemer, der opstår på dette område.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 220/74

fra Willi Müller

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. juli 1974)

Om: Sikkerhedsanordninger for motorkøretøjer

1. Hvordan forholder Kommissionen sig til den massive kritik, der er kommet til udtryk fra fremtrædende repræsentanter for ulykkesforskningen; denne kritik går ud på, at bilfabrikanterne ganske vist oplyser alle tekniske data for deres produkter, men i det væsentlige undlader at forelægge konkrete oplysninger om indbyggede sikkerhedsanordninger i deres vogne?
2. Er det Kommissionen bekendt, at bilfabrikanter begrundet afvisningen af et sikkerhedskatalog for motorkøretøjer med, at noget sådant kun kunne opnås gennem »internationale« løsninger?
3. Vil Kommissionen benytte dette bilfabrikanternes argument, som efter min mening camouflerer deres uvirksomhed, til at sammenfatte de direktiver for sikkerheden ved og i motorkøretøjer, der enten allerede er gennemført eller som endnu forestår, og til at sørge for, at man berøver brochurerne deres overvejende lyriske udstyr ved at rejse krav om, at de skal indeholde et sikkerhedskatalog, eventuelt i form af en check-liste.

Svar

(11. september 1974)

1. og 2. Kommissionen mener, at der i bilreklamer bør lægges den størst mulige vægt på sikkerhedsfaktorer.
3. Kommissionen vil gerne påpege, at Fællesskabets direktiver er rettet til medlemsstaterne, der som følge heraf indfører lovbestemmelser eller andre regler. Endvidere udsender Kommissionen periodiske oversigter over fællesskabsretsregler om tekniske hindringer for handelen.

Overalt, hvor der er tale om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning, er Kommissionen nødt til at indskrænke sig til sådanne foranstaltninger, der er strengt nødvendige til at sikre frie varebevægelser, et område, der ikke under nuværende forhold betragtes som omfattende regler om reklame. Men medlemsstaterne er naturligvis frit stillet med hensyn til selv at lovgive på området.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 221/74

fra Pierre-Bernard Cousté

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. juli 1974)

Om: Oprettelse af et europæisk system til anerkendelse af eksamensbeviser

På det møde, der holdtes af Fællesskabets undervisningsministre den 6. juni, vedtoges det i princippet at oprette et europæisk system til anerkendelse af eksamensbeviser i forlængelse af Kommissionens forslag til Rådet.

Kan Kommissionen gøre nærmere rede for rækkevidden af dette europæiske system til anerkendelse af eksamensbeviser og for den tidsplan, man har overvejet for gennemførelsen af dette sidstnævnte system?

Svar

(16. september 1974)

Gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser inden for rammerne af etableringsretten for selvstændig erhvervsvirksomhed hviler på artikel 57, stk. 1 i EØF-traktaten. I overensstemmelse med denne artikel har Kommissionen forelagt Rådet et antal forslag til direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser med henblik på forskellige slags selvstændig erhvervsvirksomhed.

Med det formål at fremskynde vedtagelsen af disse direktiver forelagde Kommissionen den 11. marts 1974 Rådet et forslag til resolution om retningslinjer for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i medfør af artikel 57 i EØF-traktaten. Den 6. juni 1974 vedtog Rådet på sit møde i Luxembourg den første af disse retningslinjer:

»Da man til trods for de forskelle, der består fra den ene medlemsstat til den anden med hensyn til uddannelsesprogrammerne, i praksis finder udprægede lighedspunkter mellem de endelige

kvalifikationer, der giver adgang til tilsvarende virkefelter, bør direktiverne vedrørende den gensidige anerkendelse af faglige kvalifikationer og samordningen af adgangsbetingelserne til erhvervene i så ringe et omfang som muligt foreskrive detaljerede betingelser for uddannelsen.«

For at gennemføre den, bør der udarbejdes lister over de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som eventuelt kan blive gensidigt anerkendt som sådanne, og der bør nedsættes rådgivende udvalg, hvis kompetence, sammensætning og antal endnu ikke er fastsat.

Rådet har pålagt De faste repræsentanternes Komité i samarbejde med Kommissionen at drage omsorg for iværksættelsen af denne resolution, under særlig hensyntagen til forslagene til direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i forbindelse med etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser; for tiden drøftes sådanne forslag til direktiver om lægegerningen og farmaceut- og arkitekterhvervene.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 225/74

fra Harry Notenboom

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. juli 1974)

Om: Bedragerier, som hverveagenter af nederlandsk oprindelse har gjort sig skyldige i

I den nederlandske presse er der i en lang række artikler i de sidste måneder, men også på et meget tidligere tidspunkt, gjort opmærksom på bedragerier, som hverveagenter af nederlandsk oprindelse, i reglen med hjemsted i Nederlandene, har gjort sig skyldige i, idet de forsyner tyske og i stigende omfang belgiske virksomheder med nederlandske arbejdstagere.

På trods af forordningerne (EØF) nr. 1408/71 (om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet) ⁽¹⁾ og (EØF) nr. 574/72 (regler til gennemførelse osv.) ⁽²⁾, medfører forskel i retsfor-skrifterne, administrativ praksis, sagens uoverskuelighed og en mængde socialkontorer, en række myndigheder, der arbejder uafhængigt af hinanden inden for landegrænserne og desto mere uden for disse, at man befinder sig i en situation, der i mange henseender er usædvanligt utilfredsstillende. Tusindvis af arbejdstagere er i visse tidsrum ikke forsikrede, der betales ingen præmie til socialforsikring, der bliver ikke tilbageholdt lønkat eller ikke i tilstrækkeligt omfang, der

⁽¹⁾ EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971, s. 2.

⁽²⁾ EFT nr. L 74 af 27. 3. 1972, s. 1.

så ofte ikke bliver afleveret, når den bliver tilbageholdt, hvilket medfører, at de med urette mener, at de har opfyldt deres skattemæssige forpligtelser, de modtager med urette børnebidrag, som de igen må tilbagebetale.

Statskassen og de sociale forsikringsfonde bliver i visse medlemsstater unddraget milliarder af regningsenheder, mens nogle få mennesker som følge af disse bedragerier har indtægter, som man ikke kan forestille sig, og dertil kommer, at de i reglen er ubeskattede. Mange af de berørte tjenestemænd har opgivet at gøre noget ved sagen, fordi de er vidne til, at oplagt bedrageri ikke bliver straffet og så godt som ikke bekæmpet.

I Nederlandene er der i Parlamentet på spørgsmål herom, svaret, at bekæmpelsen er meget vanskelig, hvoraf spørgeren slutter, at der ikke foreløbig kan ventes megen hjælp i bekæmpelsen fra denne institutions side.

Er Kommissionen rede til at undersøge denne problematik og til eventuelt at foretage sig noget for at opnå, at Rådets afgørelser uden ovenfor beskrevne alvorlige misforhold kan føre til retfærdige sociale ordninger for arbejdstagere, som flytter inden for Fællesskabet?

Svar

(16. september 1974)

1. Med hensyn til social sikring afgøres spørgsmålet om, hvilken stats lovgivning, der skal finde anvendelse, af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet. Artikel 13 i denne forordning fastslår princippet om, at en arbejdstager alene er undergivet lovgivningen i den medlemsstat, hvor han er beskæftiget, selvom han er bosat, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit sæde eller sin bopæl på en anden medlemsstats område. Blandt undtagelserne fra dette princip bestemmer artikel 14, stk. 1, litra a),

»at en arbejdstager, der på en medlemsstats område er beskæftiget af en virksomhed, til hvilken han normalt er knyttet, og som af denne virksomhed udsendes til en anden medlemsstats område for der at udføre et arbejde for denne virksomheds regning, fortsat er omfattet af lovgivningen i den førstnævnte stat, forudsat at varigheden af dette arbejde ikke påregnes at overstige ét år, og at han ikke udsendes for at afløse en anden arbejdstager, hvis udstationeringsperiode er udløbet«.

I visse tilfælde kan den første udstationeringsperiode forlænges med op til ét år.

2. Når betingelserne er opfyldt, modtager den udstationerede arbejdstager fra den social sikringsinstitution i den medlemsstat, hvis lovgivning fortsat skal finde anvendelse på ham et udstationeringscertifikat (formular E 101), der attesterer, at han fortsat er undergivet denne lovgivning, og indtil hvilken dato. Under hele udstationeringsperioden er arbejdstageren og hans arbejdsgiver således undtaget fra betaling af sociale sikringsbidrag over for de sociale sikringsorganer i udstationeringslandet, men må selvfølgelig fortsat betale disse bidrag i det land, hvorfra han kommer.

3. Det er organerne i det land, hvorfra arbejdstageren kommer, der må påse, at betingelserne i artikel 14, stk. 1, litra a), er opfyldt, inden udstationeringscertifikatet udstedes, samt at indbetaling af bidrag for arbejdstageren finder sted. På samme måde er det i første række arbejdsgiveren og dernæst organerne i udstationeringslandet, der må sikre sig, at arbejdstageren er i besiddelse af et udstationeringscertifikat, og hvis han ikke er det, drage omsorg for hans registrering.

4. Domstolens dom af 17. december 1970 i sag nr. 35/70 (Manpower) har udstrakt anvendelsen af artikel 14, stk. 1, litra a), til arbejdstagere, der antages af en virksomhed for midlertidig beskæftigelse og stilles til disposition for en virksomhed på en anden medlemsstats område. I overensstemmelse med beslutning nr. 87, truffet af Den administrative Kommissionen for vandrende arbejdstageres sociale sikring, er denne anvendelse af den nævnte artikel betinget af, at der består en organisatorisk forbindelse mellem den udstationerede arbejdstager og den virksomhed for

midlertidig beskæftigelse, der ansætter ham. Dette udelukker udstedelse af udstationeringscertifikater i tilfælde af simpel anbringelse af arbejdskraft.

5. Det følger af det foregående, at bekæmpelsen af de misbrug, som det ærede medlem gør opmærksom på, snarest er et spørgsmål om kontrol med anvendelsen af de eksisterende retsregler, både Fællesskabets og de enkelte medlemsstaters, og om samarbejde mellem medlemsstaterne.

Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale sikring vil få det af det ærede medlem rejste spørgsmål forelagt på næste møde med henblik på en styrkelse af samarbejdet mellem de sociale sikringsinstitutioner i de forskellige medlemsstater, således at de omhandlede misbrug kan bremses.

I øvrigt har Kommissionen forelagt Det faglige Udvalg for fri bevægelighed de problemer, der følger af den omstændighed, at virksomheder for ansættelse af midlertidig arbejdskraft, der befinder sig i en medlemsstat, betragtes som arbejdsgivere for de arbejdstagere, som de ansætter, medens disse i virkeligheden er beskæftiget i en anden medlemsstat hos en tredje mand, hvis subsidiære ansvar ikke bliver virksomt, når arbejdsgiveren svigter.

For at komme sådanne misbrug til livs, som det ærede medlem omtaler, mener udvalget, at det er vigtigt at fremme en stadig gensidig oplysning og bistand mellem de nationale arbejdsanvisningskontorer. Det har med dette for øje nedsat en arbejdsgruppe, der trådte sammen første gang i Bruxelles i juli i år.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 226/74

fra Jan B. Broeksz

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. juli 1974)

Om: Bekendtgørelser om entrepriser og koncessioner på offentlige bygge- og anlægsarbejder

1. Kan Kommissionen, for hver medlemsstat for sig, oplyse, hvor mange bekendtgørelser, der indtil nu er sket i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* i overensstemmelse med Rådets direktiv 72/277/EØF af 26. juli 1972 ⁽¹⁾ om henholdsvis

— entrepriser på offentlige bygge- og anlægsarbejder (både hvad angår de åbne og de lukkede licitationer)

⁽¹⁾ EFT nr. L 176 af 3. 8. 1972, s. 12.

- koncessioner på offentlige bygge- og anlægsarbejder og
- underentrepriser?

2. Hvis det skulle vise sig, at en eller flere medlemsstater slet ikke eller i hvert fald ikke altid, har fulgt kravene i ovennævnte direktiv, hvilke foranstaltninger har Kommissionen da truffet mod denne stat eller disse stater og/eller hvilke foranstaltninger påtænker den (yderligere) at træffe?

3. Hvornår agter Kommissionen at forelægge de første nøjagtige statistiske oplysninger for Europa-Parlamentet, hvoraf det fremgår, hvor mange virksomheder af hver kategori, som nævnt under 1, der i hver medlemsstat er givet til nationale virksomheder, og hvor mange til virksomheder fra andre medlemsstater, altså i overensstemmelse med det løfte, som Kommissionen gav sidste gang i plenarmødet den 17. oktober 1973?

Svar

(16. september 1974)

1. Kommissionen har gennemgået de bekendtgørelser, der i overensstemmelse med Rådets direktiv 72/277/EØF har været bragt i EFT mellem den 1. juli og 31. december 1973, begge dage inklusive. Resultatet fremgår af bilaget til dette svar. Der var ingen bekendtgørelser vedrørende offentlige arbejder.

2. Efter Kommissionens opfattelse er situationen i Italien ikke i overensstemmelse med det grundlæggende direktiv, 71/305/EØF ⁽¹⁾, og der er allerede taget skridt i henhold til artikel 169 i EØF-traktaten. Kommissionen har drøftelser igang med visse andre medlemsstater om, hvordan direktivets bestemmelser bedre kan overholdes.

3. For så vidt angår statistik over den udstrækning, i hvilken kontrakter gives til virksomheder i den udbydende myndigheds eget land og i andre medlemsstater, er der dukket nogle uventede problemer op, som Kommissionen har henvist til Det rådgivende Udvalg vedrørende kontrakter om offentlige arbejder. Udvalget undersøger med stor grundighed og så hurtigt som muligt de bedste metoder til en vurdering af de pågældende direktivers økonomiske virkninger.

⁽¹⁾ EFT nr. L 185 af 16. 8. 1971, s. 5.

BILAG

	Abne licitationer	Lukkede licitationer
Belgien	88	1
Danmark	8	1
Tyskland	193	38
Frankrig	10	97
Irland	1	1
Italien	0	0
Luxembourg	1	0
Nederlandene	33	10
Det forenede Kongerige	18	489

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 236/74

fra Egbert R. Wieldraaijer og Cornelis Laban

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(10. juli 1974)

Om: Importhæmmende praksis i Frankrig

Praksis viser, at Frankrig ikke har affundet sig med den kendsgerning, at navnlig tekstilprodukter bevæger sig frit inden for Fællesskabet.

Ved genudførelse af varer med oprindelse i tredje-lande, f.eks. fra Benelux-landene til Frankrig, må Benelux-eksportøren fremlægge en erklæring, der viser, at alle afgifter er betalt osv. En sådan erklæring er nødvendig, hvis man vil opnå en fransk importtilladelse. Denne importtilladelse bliver sjældent afslået, men lader som regel vente på sig mindst en måned. Alene det heraf følgende rentetab har en protektionistisk virkning.

I anledning af ovenstående anmodes Kommissionen om at besvare følgende spørgsmål:

1. Er Kommissionen bekendt med ovenfor anførte fremgangsmåde?
2. Hvis spørgsmål nr. 1 besvares bekræftende, kan Kommissionen da meddele, hvilke skridt den allerede har taget og påtænker at tage med henblik på at fjerne denne hindring for de frie varebevægelser inden for Fællesskabet?
3. Hvis spørgsmål nr. 1 besvares benægtende, er Kommissionen da villig til at indlede en undersøgelse af denne hindring for frie varebevægelser inden for Fællesskabet og derefter træffe passende foranstaltninger?

Svar

(16. september 1974)

1. I medfør af artikel 1 i Kommissionens beslutning 71/202/EØF af 12. maj 1971⁽¹⁾, der er ændret ved

beslutning nr. 73/55/EØF af 9. marts 1973⁽²⁾, be-
myndiges medlemsstaterne til at gøre indførelsen af

⁽¹⁾ EFT nr. L 121 af 3. 6. 1971, s. 26.

⁽²⁾ EFT nr. L 80 af 28. 3. 1973, s. 22.

varer med oprindelse i tredjelande, der er i fri omsætning i en anden medlemsstat, afhængig af udstedelsen af et indførselsdokument, såfremt

- importen til den pågældende medlemsstat af de samme varer direkte fra vedkommende tredjeland i overensstemmelse med traktaten er pålagt kvantitative restriktioner, eller når vedkommende tredjeland på grundlag af en handelsaftale med den pågældende medlemsstat anvender frivillig eksportbegrænsning for disse varer, og såfremt
- der på grund af forskelle mellem disse foranstaltninger og de i de øvrige medlemsstater anvendte handelspolitiske foranstaltninger kan befrygtes en fordrejning af handelen.

I disse tilfælde kan medlemsstaterne af den, der ansøger om et indførselsdokument, forlange alle nødven-

dige oplysninger om den frie omsætning af varen: varens betegnelse, dens oprindelse, dens pris, den påtænkte indførsels omfang eller det hermed forbundne beløb samt udbringning i fri omsætning af varen i en anden medlemsstat.

Udstedelsen af indførselsdokumentet skal ske snarest muligt og senest inden otte — eller såfremt medlemsstaten henvender sig til Kommissionen — tolv arbejdsdage efter indgivelsen af ansøgningen.

2. Kommissionen er ikke bekendt med, at det i reglen er nødvendigt at vente en måned for at modtage indførselsdokumentet. Kommissionen har anmodet de franske myndigheder om de nødvendige oplysninger og skal til sin tid give de ærede medlemmer underretning om resultatet af dette skridt.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 240/74

fra Norbert Hougardy

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(10. juli 1974)

Om: Den europæiske fond for Videnskab

Kan Kommissionen angive, hvorledes dens finansielle og administrative deltagelse i Den europæiske fond for Videnskab vil være?

Kan Kommissionen nærmere oplyse, hvilken rolle den nævnte fond vil komme til at spille i handlingsprogrammet på det videnskabelige og teknologiske område, specielt med henblik på dels at undgå overflødig dobbeltarbejde og dels at begunstige europæisk know-how?

Svar

(16. september 1974)

Rådet gik den 14. januar 1974 i princippet ind for oprettelse af forbindelser mellem Den europæiske fond for Videnskab og De europæiske Fællesskaber.

Efter den formelle stiftelse af Fonden, der ventes at finde sted i Strasbourg den 18. — 19. november 1974, skal Kommissionen på ny tage sagen op med Rådet.

Den europæiske fond for Videnskab vil få til formål at fremme samarbejdet med hensyn til grundlæggende teknisk forskning og med dette for øje at

a) fremme videnskabsmændenes bevægelighed;

- b) opmuntre til fri udveksling af tanker og oplysninger;
- c) lette en harmonisering af de enkelte medlemsstaters grundlæggende forskning;
- d) finansielt understøtte samordnede samarbejdsaktioner og -projekter;
- e) lette samarbejdet om finansiering af eksisterende store anlæg;
- f) fremme samarbejdet om vurdering og gennemførelse af betydelige projekter og om tilvejebringelse af kostbare, særlige tjenesteydelser.

Fonden vil således bidrage til undgåelse af unødigt overlappende arbejde og fremme udbredelsen af »know how« i Europa. Denne målsætning passer

fuldstændigt i Det europæiske Fællesskabs forsknings- og udviklingspolitik, således som denne den 14. januar 1974 blev besluttet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 243/74

fra lord O'Hagan

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(15. juli 1974)

Om: Eksperimenter med levende dyr

1. Hvorledes er lovgivningen for kontrol med eksperimenter med levende dyr i hver medlemsstat?
2. Hvilke planer har Kommissionen med henblik på en harmonisering af en sådan lovgivning?

Svar

(11. september 1974)

Kommissionen har endnu ikke foretaget en undersøgelse af medlemsstaternes lovgivning i forbindelse med eksperimenter med levende dyr. Der er ikke i øjeblikket noget konkret forslag til fællesskabslovgivning under overvejelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 251/74

fra Dario Antoniozzi

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. juli 1974)

Om: Frankrigs fastsættelse af myndigheds- og valgretsalder ved 18 år

I forbindelse med den beslutning Frankrig har truffet om at fastsætte myndigheds- og valgretsalderen ved 18 år, anmodes Kommissionen om at oplyse, hvorvidt der i den forbindelse er indgået aftale mellem fællesskabslandene, hvorledes denne beslutning passer ind i de andre fællesskabslandes lovgivning, og om der eksisterer initiativer eller kontakter for at harmonisere dette vigtige område, som bestemt er af intern betydning for hvert enkelt land i Fællesskabet og af fælles interesse — også med henblik på direkte valg til Europa-Parlamentet.

Svar

(9. september 1974)

Det ærede medlems forespørgsel vedrører et område, som først og fremmest hører ind under medlemsstaternes egen kompetence. Kommissionen mener ikke, selv om Kommissionen kan udelukke, at der en dag bliver taget skridt på dette område på fællesskabsplan, at de problemer, som forskellen på medlemsstaternes lovgivninger rejser, i øjeblikket er af en sådan betydning, at der er nødvendigt at harmonisere dem.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 254/74

fra Pierre-Bernard Cousté

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. juli 1974)

Om: Fællesskabets arbejdsmarkedsmæssige og sociale handlingsprogram til bekæmpelse af fattigdommen

Kan Kommissionen fremkomme med oplysninger om resultaterne af det seminar, man netop har afholdt om emnet »Bekæmpelse af fattigdommen«?

Eftersom Det europæiske Fællesskabs arbejdsmarkedsmæssige og sociale handlingsprogram også omhandler bekæmpelse af fattigdommen inden for visse områder i Fællesskabet, påtænker Kommissionen da — med hvilke midler og på hvilket tidspunkt — at gennemføre bestemte projekter?

Svar

(11. september 1974)

Rådet har i sin beslutning af 21. januar 1974 om det sociale handlingsprogram blandt de højest prioriterede punkter i forbindelse med nogle modelforsøg vedtaget gennemførelsen i samarbejde med medlemsstaterne af forskellige foranstaltninger til bekæmpelse af fattigdom.

Med dette for øje har Kommissionen samlet en række særligt sagkyndige, der har til opgave at rådgive den med hensyn til et modelforsøgsprogram. I samme forbindelse blev der arrangeret et seminar fra 24. til 27. juni med deltagelse af omkring 60 personligheder, der repræsenterede både offentlige og private organisationer med erfaringer i arbejdet med bekæmpelse af fat-

tigdom, samt forskere og personer, der har arbejdet »i marken«.

Formålet med denne rådspørgen er således væsentligt praktisk: Det drejer sig om at finde metoder til gennemførelse af et program med hensyn til modelforsøg til bekæmpelse af fattigdom. Det kan allerede nu siges, at denne rådspørgen har været særdeles frugtbar, og at den blandt andet vil gøre det muligt for Kommissionen inden årets udgang at fremsætte forslag for Rådet, således at en konkretisering af dette punkt på det sociale handlingsprogram, som bestemt i beslutningen af 21. januar 1974, i forståelse med Rådet kan sættes igang fra næste år.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 259/74

fra Kristian Albertsen

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. juli 1974)

Om: Postbefordringen mellem EF's medlemslande

Efter alt at dømme forringes postbetjeningen i flere af EF-landene. I årevis har det været anset for håbløst at kontakte Danmark, hvis man f.eks. opholdt sig på ferie i Italien. Senest er der fremkommet meddelelser om, at ophobet post i dette medlemsland er blevet solgt og destrueret som brugt papir.

Det viser sig også, at postbetjeningen i andre medlemslande er langsommelig og ineffektiv, hvilket også påvirker kommunikationen fra EF-institutionerne til de enkelte medlemslande, herunder til Parlamentets medlemmer.

Agter Kommissionen derfor at tage initiativer til at sikre en bedre postbetjening i medlemslandene og dermed en bedre kommunikation inden for Fællesskaberne?

Švar

(11. september 1974)

Forbedringer af post- og telefonforbindelserne i medlemsstaterne henhører under de nationale myndigheders ansvarsområder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 260/74

fra Cornelis Laban

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. juli 1974)

Om: Følgerne af sojabønnehøstens tilbagegang i USA

Ifølge amerikanske eksperters vurderinger ⁽¹⁾ vil sojabønnehøsten i år blive over 10 % mindre end i 1973.

(1) International Herald Tribune, 2. 7. 1974, s. 7.

1. Har Kommissionen kendskab til disse vurderinger?
2. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen i bekræftende fald træffe for at hindre, at priserne på animalske foderstoffer stiger som følge af en eventuel mangel på sojabønner?
3. Hvorledes vil Kommissionen sikre Fællesskabets proteinforsyning i tilfælde af mangel på sojabønner?

Svar

(11. september 1974)

1. Kommissionen har kendskab til forskellige forudsigelser for høsten af soja, som iøvrigt viser afvigende resultater.
2. og 3. For at sikre sin forsyning med proteiner har Fællesskabet oprettet et fælles marked for tørret foder. Det har ligeledes truffet særlige forholdsregler for sojabønner.

Kommissionen har ingen midler til at forhindre en prisstigning på foderstoffer i tilfælde af, at der opstår mangel på disse på verdensmarkedet.

DOMSTOL

DOMSTOLENS DOM

(2. afdeling)

af 11. juli 1974

i de forenede sager nr. 177/73 og 5/74: Andreas Reinarz mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Processprog: nederlandsk)

I de forenede sager nr. 177/73 og 5/74: Andreas Reinarz (sagsøger og sagsøgt vedrørende et enkelt stridsspørgsmål i sag nr. 5/74) (advokat A. J. Hammerstein) mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber (sagsøgt og sagsøger vedrørende et enkelt stridsspørgsmål i sag nr. 5/74) (repræsenteret af Seerp Ybema) angående en anmodning om annullation af sagsøgtes stiltiende afvisning af sagsøgerens klage, hvorved kan krævede fastslået en ret for sig til bosættelsespenge efter fratræden svarende til 4 gange hans sidste løn, har Domstolen (anden afdeling), sammensat af afdelingsformand M. Sørensen, dommerne H. Kutscher og lord Mackenzie Stuart (refererende), generaladvokat: H. Mayras; justitssekretær: A. Van Houtte, den 11. juli 1974 afsagt en dom, hvis konklusion lyder således:

1. Klage nr. 177/73 afvises, da den ikke kan antages til realitetsbehandling;
2. Klage nr. 5/74 forkastes, da den er ubegrundet;
3. Hver af parterne bærer de af dem afholdte udgifter.

⁽¹⁾ EFT nr. C 6 af 22. 1. 1974 og nr. C 21 af 6. 3. 1974.

DOMSTOLENS DOM

af 3. juli 1974

i sag nr. 9/74 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches Verwaltungsgericht, III. afdeling): Donato Casagrande mod delstatshovedstaden München ⁽¹⁾

(Processprog: tysk)

I sag nr. 9/74 angående en anmodning til Domstolen i henhold til EØF-traktatens artikel 177 fra Bayerisches Verwaltungsgericht, III. afdeling, om i den sag, der verserer for nævnte ret mellem Donato Casagrande og delstatshovedstaden München, at opnå en

---

⁽¹⁾ EFT nr. C. 30 af 19. 3. 1974.

præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 19. oktober 1968 (original reference JO 1968, L 257/2), har Domstolen, sammensat af præsidenten, R. Lecourt, afdelingsformændene, A. M. Donner (refererende) og M. Sørensen, dommerne, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh og A. J. Mackenzie Stuart; generaladvokat: J. P. Warner justitssekretær: A. Van Houtte, den 3. juli 1974 afsagt en dom, hvis konklusion lyder således:

Ved at bestemme, at børn af en statsborger i en medlemsstat, som er eller har været beskæftiget på en anden medlemsstats område, skal have adgang til undervisning »på samme vilkår som statsborgere« i modtagerlandet, sigter artikel 12 i forordning (EØF) nr. 1612/68 ikke alene til reglerne vedrørende adgangen til undervisningen, men også til de generelle foranstaltninger, der skal lette deltagelsen i undervisningen.

DOMSTOLENS DOM

af 11. juli 1974

i sag nr. 10/74: Franz Becker mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(Processprog: fransk)

I sag nr. 10/74: Franz Becker (advokat: Victor Biel) mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Joseph Griesmar) angående et krav om annullation af sagsøgtets stiltiende afslag på sagsøgerens krav om tildeling af bosættelsespenge efter fratræden svarende til fire måneders slutløn har Domstolen (anden afdeling) sammensat af afdelingsformanden, M. Sørensen, dommerne, H. Kutscher og lord Mackenzie Stuart; generaladvokat: H. Mayras; justitssekretær: A. Van Houtte, den 11. juli 1974 afsagt en dom med sålydende konklusion:

1. *Klagen forkastes;*
2. *hver af parterne bærer sine egne omkostninger.*

DOMSTOLENS DOM

af 11. juli 1974

i sag nr. 11/74 (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'Etat français):
Union des Minotiers de la Champagne mod den franske regering ⁽¹⁾

(Processprog: fransk)

I sag nr. 11/74 angående en anmodning til Domstolen i henhold til EØF-traktatens artikel 177 fra det franske Conseil d'Etat for i den sag, der verserer for nævnte ret mellem

---

⁽¹⁾ EFT nr. C. 30 af 19. 3. 1974.

Union des Minotiers de la Champagne, Reims, og den franske regering, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af Rådets forordning (EØF) nr. 1210/70 af 29. juni 1970 om fastsættelse af de vigtigste handelscentre og de der gældende afledte interventionspriser for høståret 1970/1971 (original reference JO nr. L 141/9, 1970) har Domstolen, sammensat af præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene A. M. Donner og M. Sørensen (refererende), dommerne, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó. Dálaigh og A. J. Mackenzie Stuart; generaladvokat: A. Trabucchi; justitssekretær: A. Van Houtte, den 11. juli 1974 afsagt en dom, hvis konklusion lyder således:

Det stillede spørgsmål har ikke åbenbart forhold af en sådan art, at de kan påvirke gyldigheden af Rådets forordning (EØF) nr. 1210/70.

Klage indgivet den 23. august 1974 af Luigi Vellozzi mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(Sag nr. 62/74)

Den 23. august 1974 er der til De europæiske Fællesskabers Domstol indgivet klag mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber af Luigi Vellozzi, bosiddende i Bruxelles, repræsenteret og bistået af Emile Drappier, advokat ved Cour d'Appel i Bruxelles, med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arent, Centre Louvigny.

Sagsøgeren nedlægger for Domstolen følgende påstand:

1. Anvendelsen af bestemmelserne i tjenstemandsvedtægtens artikel 60 på sagsøgeren erklæres for ugyldig.
2. Den i skrivelse af 3. april 1974 til sagsøgeren meddelte beslutning fra A. Pratley, leder af afdelingen »Individuelle rettigheder, privilegier«, vedrørende anvendelsen på sagsøgeren af tjenstemandsvedtægtens artikel 60 erklæres for ugyldig.
3. Den i skrivelse af 10. maj 1974 til sagsøgeren meddelte beslutning fra A. Pratley, leder af afdelingen »Individuelle rettigheder, privilegier«, vedrørende bekræftelse på anvendelsen på sagsøgeren af tjenstemandsvedtægtens artikel 60 erklæres for ugyldig.
4. Den i skrivelse af 14. maj 1974 til sagsøgeren meddelte beslutning fra A. Pratley, leder af afdelingen »Individuelle rettigheder, privilegier«, vedrørende en fornyet bekræftelse på anvendelsen på sagsøgeren af tjenstemandsvedtægtens artikel 60 erklæres for ugyldig.
5. Den i skrivelse af 11. juli 1974 til sagsøgeren meddelte beslutning fra A. Pratley, leder af afdelingen »Individuelle rettigheder, privilegier«, vedrørende endnu en bekræftelse på anvendelsen på sagsøgeren af tjenstemandsvedtægten artikel 60 erklæres for ugyldig.
6. Den i skrivelse af 11. juli 1974 til sagsøgeren meddelte beslutning fra A. Pratley, leder af afdelingen »Individuelle rettigheder, privilegier«, om »som bevarende forholdsregel at indeholde« sagsøgerens løn for juli måned 1974 erklæres for ugyldig.

Modparten pålægges sagsomkostningerne og de øvrige udgifter i forbindelse med retssagen.

Anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bolzano i den for denne ret verserende sag mellem S.p.A. W. Cadsky og Istituto Nazionale per il Commercio Estero (ICE)

(Sag nr. 63/74)

Ved kendelse af 26. juli 1974 (indgået til EØF-Domstolens justitskontor den 27. august 1974) har Tribunale di Bolzano i den for denne ret verserende sag mellem W. Cadsky S.p.A. og Istituto Nazionale per il Commercio Estero forelagt De europæiske Fællesskabers Domstol følgende præjudicielle spørgsmål:

1. Udgør en afgift, som en stat ensidigt har indført før EØF-traktatens ikrafttræden, og som udelukkende hviler på eksportvarer (i det forelæggende tilfælde frugt og grøntsager), en afgift med tilsvarende virkning, eller
2. vil betegnelsen af en sådan afgift som en afgift med tilsvarende virkning stride mod den omstændighed, at:
  - a) afgiften er indført ved en national bekendtgørelse til fordel for et mindre offentligt, ikke-statsligt organ;
  - b) afgiften vedrører en kontrol, der skal fastslå, om varen har bestemte egenskaber, og som skal foretages før udstedelse af en kontrolattest, således at varen ikke udføres, dersom den ikke har været underkastet den nævnte kontrol og ikke er ledsaget af den nævnte attest;
  - c) afgiften vedrører brugen af et nationalt eksportmærke, for så vidt et sådant mærke er obligatorisk, og varen kan ikke udføres, dersom den ikke er blevet forsynet med dette mærke;
3. er opkrævningen af afgifter med tilsvarende virkning på udførsler til fællesmarkedet fra den 1. januar 1962 forbudt ved traktatens artikel 16 for alle produkter, herunder frugt og grøntsager; og skal artikel 13 i Rådets forordning nr. 159/66/EØF derfor fortolkes således, at den ikke strider mod traktatens artikel 16, og følgelig på den måde, at den udelukkende regulerer afskaffelsen af told og afgifter med tilsvarende virkning på indførsler inden for Fællesskabet?

Anmodning om præjudiciel afgørelse, forelagt på grundlag af Finanzgericht Rheinland-Pfalz's kendelse af 29. august 1974 i retssagen mellem firma Reich og Hauptzollamt Landau

(Sag nr. 64/74)

Finanzgericht Rheinland-Pfalz — tredje afdeling — anmoder ved kendelse af 29. august 1974, indgået til Domstolens justitskontor den 6. september 1974, i retssagen mellem firma Adolf Reich, Stuttgart, og Hauptzollamt Landau, biintervenient: Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel, Frankfurt/Main, Domstolen for De europæiske Fællesskaber om en præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 7, litra a i Rådets forordning nr. 54 af 30. juni 1962 (original reference JO nr. 54/1581, 1962) og artikel 9 i Kommissionens forordning nr. 87 af 25. juli 1962 (original reference JO nr. 66/1895, 1962,) fortolkes således, at den importafgift, der i medfør af artikel 2, stk. 1 og 2 i Rådets forordning nr. 31 af 2. april 1963 (original reference JO nr. 59/1225, 1963) er forudfastsat for import af majs fra en medlemsstat, også skal anvendes, når importen på grund af en omstændighed, der ifølge artikel 8, stk. 3 i forordning nr. 87 begrundes en undtagelse, ikke er blevet gennemført i den i ansøgningen angivne måned?

II

(Forberedende retsakter)

RÅD

SAMSTEMMENDE UDTALELSE Nr. 16/74

afgivet af Rådet i henhold til artikel 56, stk. 2, litra a) i traktaten om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab for at gøre det muligt for Kommissionen at yde et lån på højst 5 millioner ffr. til selskabet Tubes Euro Lens (Frankrig)

Ved skrivelse af 30. juli 1974 har Kommissionen i henhold til artikel 56, stk. 2, litra a) i traktaten om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab anmodet Rådet om den samstemmende udtalelse, som er nødvendig for at Kommissionen kan yde selskabet Tubes Euro Lens i Lens (Nord-Pas-de-Calais) et lån på højst 5 millioner ffr. (ca. 0,9 mio. RE) eller modværdien heraf med henblik på at fremme anlæggelsen af en fabrik til fremstilling af kobberør til varmevekslere.

Rådet har på sin 304. samling, der blev afholdt den 23. september 1974 afgivet den samstemmende udtalelse, som Kommissionen har anmodet om.

På Rådets vegne

Ch. PONCELET

Formand

KOMMISSION

Forslag til Rådets Direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om materialer og genstande, bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 6. august 1974)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100 og 227,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Enhver lovgivning om materialer og genstande, der på det endelige produktionsstadium er bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler til menneskeligt forbrug, skal i første række være opmærksom på de krav, der stilles af hensynet til beskyttelsen af den menneskelige sundhed, men også til økonomiske og teknologiske behov inden for de grænser, der sættes af beskyttelsen af sundheden;

fremstillingen og omsætningen både af levnedsmidler, der indeholdes i de nævnte materialer og genstande, og af selve disse materialer og genstande, har stor betydning på det fælles marked;

de nuværende forskelle i medlemsstaternes lovgivning vedrørende de nævnte materialer og genstande er en hindring både for de deri indeholdte levnedsmidler og for selve de pågældende materialers og genstandes frie bevægelighed og kan skabe ulige konkurrencevilkår og således have en direkte indflydelse på det fælles markeds oprettelse og funktion;

med henblik på at opnå de pågældende materialers og genstandes frie bevægelighed og de deri indeholdte

levnedsmidlers frie bevægelighed er det nødvendigt at foretage en tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning;

det er formålstjenligt først ved et rammedirektiv at fastslå visse almindelige principper, på grundlag af hvilke man gradvis ved hjælp af anvendelsesdirektiver vil kunne ophæve uligheder i lovgivningen;

grundprincippet i dette direktiv skal være, at ethvert materiale eller enhver genstand, der er bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler, direkte eller indirekte uanset måden, skal være tilstrækkeligt fri for til det pågældende levnedsmiddel at kunne afgive bestanddele i sådanne mængder, at de frembyder fare for den menneskelige sundhed eller kan medføre en uønsket ændring i sammensætningen af de pågældende levnedsmidler eller en forandring i deres fremtrædelsespræg;

for at nå dette mål kan det undertiden være nødvendigt dels at udfærdige en liste og opstille krav til renhed og betingelserne for anvendelsen af de stoffer, der er tilladt til fremstilling af materialer og genstande, og dels at fastsætte almindelige og/eller særlige grænser for anvendelsen eller andre begrænsninger;

det er formålstjenligt i særlige direktiver for hvert materiale at opstille krav om valg mellem de bestemmelser i rammedirektivet, der er bedst egnede til at føre til det dér opstillede mål for på den måde at tage hensyn til de særlige teknologiske egenskaber ved hver art materiale;

til forbrugerens oplysning er det formålstjenligt at bestemme, at alle materialer og genstande, der sælges romme i detailhandelen, blandt andre oplysninger skal forsynes med ordene »til levnedsmidler« eller lignende mærkning for at der på den måde kan opnås

en korrekt anvendelse af disse materialer og genstande;

det vil være rimeligt at give medlemsstaterne bemyndigelse til på deres område og under deres officielle kontrol midlertidigt at tillade anvendelsen af et stof, der ikke er omtalt i de særlige direktiver, når det sker for at fremme den tekniske udvikling og i afventen af en definitiv beslutning på fællesskabsplan;

såfremt det senere viser sig, at anvendelsen af et stof i et materiale eller en genstand kan frembyde fare for sundheden, må det tillades medlemsstaterne at suspendere eller begrænse denne anvendelse, indtil der træffes beslutning på fællesskabsplan;

særligt ajourføringen af listen over stoffer, der kan anvendes i fremstillingen af materialer og genstande, fastsættelsen af reglerne for den udtagning af prøver og for de analysemetoder, der er nødvendige først og fremmest for kontrollen med listen, med renhedskravene og med anvendelsen af de pågældende stoffer samt med grænserne for den almindelige og særlige anvendelse, udgør anvendelsesforanstaltninger af teknisk karakter, hvis anvendelse bør overlades Kommissionen med henblik på en forenkling og fremskyndelse af fremgangsmåden;

i alle tilfælde, hvor Rådet har overladt Kommissionen ansvaret for overholdelsen af de regler, der er fastsat for materialer og genstande, som er bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler, bør der fastsættes en fremgangsmåde, der medfører et snævert samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen inden for Det stående udvalg for Levnedsmidler, nedsat ved Rådets beslutning af 13. november 1969 ⁽¹⁾;

for at muliggøre en tilpasning af produktionsmetoderne med henblik på fremstillingen af de omhandlede materialer og genstande til de nye krav, der her er opstillet, bør disse regler kun finde anvendelse på materialer og genstande, der fremstilles eller indføres til Fællesskabet to år efter bekendtgørelsen af dette direktiv —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Dette direktiv omfatter materialer og genstande, der er bestemt til i deres endelige tilstand at komme i berøring med levnedsmidler; de kaldes i det følgende for »materialer og genstande«.

2. I forbindelse med anvendelsen af dette direktiv anses:

- a) tyggegummi og drikkevand, herunder vand på flasker, som næringsmidler;
- b) tobak og varer fremstillet på grundlag af tobak ikke som næringsmidler.

Dog er rørledninger til offentlig forsyning med drikkevand ikke underkastet bestemmelserne i dette direktiv.

Artikel 2

Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger til, at levnedsmidler kun kan bringes i handelen, såfremt de materialer og genstande, de kommer i berøring med, er i overensstemmelse med de i dette direktiv fastsatte bestemmelser.

De påser endvidere, at selve materialerne og genstandene kun kan bringes i handelen eller anvendes såfremt de opfylder disse betingelser.

Artikel 3

Materialerne og genstandene må ikke under normale ellers forventelige forhold til levnedsmidler kunne overføre bestanddele i mængder, der enten kan frembyde fare for den menneskelige sundhed eller medføre en uønsket ændring af disse levnedsmidlers sammensætning eller af deres fremtrædelsespræg.

Artikel 4

1. I overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 100 i traktaten fastsætter Rådet ved direktiv de særlige bestemmelser, der skal gælde visse grupper af materialer og genstande (særlige direktiver).

Disse særlige direktiver kan blandt andet indeholde:

- a) Listen over sådanne stoffer, hvis anvendelse er tilladt med udelukkelse af alle andre;
- b) kriterierne for disse stoffers renhed;
- c) de særlige bestemmelser for anvendelsen af disse stoffer og/eller de materialer og genstande, hvori disse stoffer anvendes;
- d) de særlige grænser for overførelse af visse bestanddele eller grupper af bestanddele til eller på levnedsmidler;
- e) en absolut grænse for overførelse af bestanddele til eller på levnedsmidler;

⁽¹⁾ EFT nr. L 291 af 19. 11. 1969, s. 9.

- f) andre forskrifter til sikring af overholdelsen af bestemmelserne i artikel 3;
- g) de grundregler, der er nødvendige til kontrol med overholdelsen af bestemmelserne under d), e) og f).

2. De ændringer, der som følge af udviklingen inden for den videnskabelige og tekniske viden, skal indføres i

- de i stk. 1 a), b), c), d) nævnte bestemmelser, vedtages i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 9;
- de i stk. 1 e), f), g) nævnte bestemmelser, vedtages i overensstemmelse med de i de særlige direktiver fastsatte fremgangsmåde.

3. Uanset de i artikel 2 fastsatte bestemmelser kan medlemsstaterne når en liste over stoffer er udarbejdet i overensstemmelse med stk. 1 a), på deres område og under deres officielle kontrol tillade anvendelsen af et stof, der ikke er optaget på denne liste.

Medlemsstaterne giver inden for to måneder de øvrige medlemsstater og Kommissionen underretning om alle tilladelser, der er givet i medfør af det foregående stykke, og fremsender de oplysninger, på grundlag af hvilke tilladelsen forekommer dem rimelig.

Efter at en medlemsstat har givet underretning om tilladelse til anvendelse af et stof, bestemmes det i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er fastsat i artikel 9 og inden for en rimelig frist, om stoffet skal optages på den i stk. 1 a), omhandlede liste, eller om tilladelsen skal ophæves.

Artikel 5

1. Når en medlemsstat skønner, at et materiale eller en genstand, der er i overensstemmelse med de i artikel 4, stk. 1, fastsatte bestemmelser, kan frembyde en fare for den menneskelige sundhed, kan denne medlemsstat midlertidigt ophæve eller begrænse anvendelsen af de bestemmelser, hvorom der er tale. I denne forbindelse fremsender vedkommende medlemsstat straks til de øvrige medlemsstater og Kommissionen en begrundet meddelelse om de trufne foranstaltninger.

2. Efter fremgangsmåden i artikel 9 bestemmes det øjeblikkeligt, om der skal vedtages ændringer, eller om de af medlemsstaterne trufne foranstaltninger skal ophæves. Så længe der ikke er truffet bestemmelse ifølge ovennævnte fremgangsmåde, kan medlemsstaten opretholde de foranstaltninger, den har truffet.

Artikel 6

1. Uden at foregribe de bestemmelser, der er truffet ved særlige direktiver, skal de materialer og genstande som sådanne, der bringes i handelen forsynes med følgende oplysninger:

- a) — enten en eller flere af følgende angivelser som påkrævet:
- »pour contact alimentaire«
  - »til levnedsmidler«
  - »für Lebensmittel«
  - »for food use«
  - »per alimenti«
  - »voor levensmiddelen«;
- eller en mærkning, som vil blive bestemt efter fremgangsmåden i artikel 9;
- b) i givet fald de særlige anvendelsesbetingelser, der er fastsat i medfør af artikel 4, stk. 1 c);
- c) — enten navnet, firmanavnet og adressen eller firmaets hjemsted,
- eller registreret varemærke på producenten eller forarbejdningsvirksomheden eller en forhandler med hjemsted i Fællesskabet.

2. De i stk. 1 nævnte oplysninger skal på tydelig, letlæselig og uafvaskelig måde findes

- enten direkte på materialerne eller genstandene,
- eller på etiketter, der er påklæbet materialerne eller genstandene eller emballagen.

Dog kan disse oplysninger på de indledende stadier af detailhandelen angives på ledsagedokumenterne.

3. Medlemsstaterne kan dog på deres område forbyde detailhandel med materialer og genstande, såfremt de i stk. 1 a) og b) omhandlede oplysninger ikke angives på etiketterne eller emballagerne på det eller de nationale sprog.

Artikel 7

1. Medlemsstaterne træffer alle de foranstaltninger, der er nødvendige til at handelen

- med fødevarer, som kommer i berøring med materialer eller genstande i henhold til reglerne i dette direktiv,
- med selve materialerne og genstandene i henhold til dette direktiv

ikke hindres ved anvendelsen af nationale, ikke harmoniserede bestemmelser om disse materialers og genstandes sammensætning og reaktioner over for fødevarer eller etiketter.

2. Stk. 1 gælder ikke for bestemmelser, der ikke er harmoniseret, og som skyldes:

- hensynet til beskyttelse af den offentlige sundhed,
- hensynet til bekæmpelse af svindel på betingelse af, at disse bestemmelser ikke er af en sådan art, at de hindrer anvendelsen af forskrifter, der indeholdes i dette direktiv,
- hensynet til beskyttelse af industriel eller kommerciel ejendomsret, oplysninger om oprindelse og bekæmpelse af illoyal konkurrence.

Artikel 8

Reglerne for den udtagning af prøver og de analyser, der er nødvendige for tilsynet med overholdelsen af de i artikel 4, stk. 1 a), b), c), d), e), f), fastsættes ved den i artikel 9 nævnte fremgangsmåde.

Artikel 9

1. Såfremt den i denne artikel omhandlede fremgangsmåde anvendes, skal Det stående Levnedsmiddeludvalg, der er oprettet ved Rådets beslutning af 13. november 1969, i det følgende kaldet »udvalget« sammenkaldes af formanden enten på hans eget initiativ eller på opfordring af repræsentanten for en medlemsstat.

2. Repræsentanten for Kommissionen forelægger udvalget et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse inden for en frist, som formanden fastsætter under hensyn til, hvor meget den pågældende sag haster. Det udtaler sig med et flertal på 41 stemmer, idet medlemsstaternes stemmer har vægt efter den i artikel 148, stk. 2, i traktaten fastsatte fordeling. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. a) Kommissionen iværksætter de foranstaltninger, der skal træffes, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse;
- b) når de påtænkte foranstaltninger ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse eller i mangel af udtalelse, forelægger Kommissionen ufortøvet for Rådet et forslag til de foranstalt-

ninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal;

- c) når Rådet ikke inden tre måneder, at regne fra den dag sagen blev forelagt det, har truffet nogen afgørelse, iværksættes de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

Artikel 10

Dette direktiv finder ikke anvendelse på materialer og genstande eller fødevarer bestemt til udførsel uden for Fællesskabet.

Artikel 11

1. Inden for et år fra bekendtgørelsen af dette direktiv skal medlemsstaterne om fornødent ændre deres lovgivning, så den svarer til dette direktivs bestemmelser, idet de straks giver Kommissionen meddelelse herom. Den således ændrede lovgivning anvendes på materialer og genstande samt fødevarer, der fremstilles i eller importeres til Fællesskabet to år efter denne bekendtgørelse.

Dog finder bestemmelsen i artikel 7 først anvendelse, efterhånden som de særlige bestemmelser i artikel 4, stk. 1 bliver gennemført.

2. Fra bekendtgørelsen af dette direktiv påser medlemsstaterne endvidere, at Kommissionen underrettes i så god tid, at den kan fremsætte sine bemærkninger til alle yderligere forslag til administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som medlemsstaterne påtænker at indføre på det af dette direktiv omfattede område.

Artikel 12

Dette direktiv finder endvidere anvendelse på de franske oversøiske departementer.

Artikel 13

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

**Forslag til Rådets Direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende
baglænskørsel og hastighedsmålere for motordrevne køretøjer**

(Forelagt Rådet af Kommissionen den 9. august 1974)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

De tekniske forskrifter, som motordrevne køretøjer skal opfylde på grund af nationale retsfor skrifter, angår bl.a. baglænskørsel og hastighedsmålere;

disse forskrifter — særlig de der vedrører hastighedsmåleren — er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat; derfor er det nødvendigt, at alle medlemsstaterne gennemfører de samme forskrifter enten ved siden af eller i stedet for deres nuværende ordning, navnlig med henblik på at EØF-standardtypegodkendelse, i henhold til Rådets direktiv af 6. februar 1970, om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil ⁽¹⁾, kan anvendes for alle køretøjstyper;

tilnærmelse af de nationale retsfor skrifter om motordrevne køretøjer omfatter en gensidig anerkendelse mellem medlemsstaterne af den kontrol, som hver af dem udfører på grundlag af de fælles forskrifter. Et sådant system indebærer for at fungere godt at forskrifterne anvendes af alle medlemsstaterne fra samme dato —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Ved køretøjer forstås i dette direktiv alle motordrevne køretøjer med eller uden karrosseri, der er be-

⁽¹⁾ EFT nr. L 42 af 23. 2. 1970. s. 1.

stemt til færdsel på vej, og som her mindst fire hjul og en konstruktivt bestemt maksimalhastighed på mere end 25 km/t, med undtagelse af skinnekøretøjer, landbrugsmaskiner og entreprenørredskaber.

Artikel 2

Medlemsstaterne kan ikke nægte EØF-standardtypegodkendelse eller national godkendelse af et køretøj af grunde, der vedrører baglænskørsel eller hastighedsmåler hvis disse opfylder kravene i bilaget til dette direktiv.

Artikel 3

Medlemsstaterne kan ikke nægte eller forbyde salg, registrering, ibrugtagning eller anvendelse af køretøjer af grunde, der vedrører baglænskørsel eller hastighedsmåler, hvis disse svarer til forskrifterne i bilaget.

Artikel 4

Den medlemsstat, som har udstedt EØF-typegodkendelsen træffer de nødvendige foranstaltninger for at holde sig underrettet om enhver ændring af en af de bestanddele eller karakteristika, der er omhandlet i bilagets punkt II.2.1. De kompetente myndigheder i denne stat afgør, om det ændrede køretøj skal underkastes nye prøver, og om der skal udarbejdes ny prøverapport. Såfremt prøverne viser, at dette direktivs forskrifter ikke er overholdt, kan ændringen ikke godkendes.

Artikel 5

De ændringer, som er nødvendige for at tilpasse forskrifterne i bilaget til den tekniske udvikling, vedtages i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er fastlagt i artikel 13 i Rådets direktiv af 6. februar 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil.

Artikel 6

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør de nødvendige bestemmelser for at efterkomme dette direktiv inden 1. april 1976 og underretter straks Kommissionen derom.

Medlemsstaterne sætter disse bestemmelser i kraft fra 1. oktober 1976.

2. Efter offentliggørelsen af dette direktiv drager medlemsstaterne omsorg for, at Kommissionen un-

derrettes om ethvert udkast til bestemmelser af administrativ eller lovmæssig karakter, som medlemsstaterne har til hensigt at vedtage inden for det område, hvor direktivet gælder, i så god tid at denne kan fremsætte sine eventuelle bemærkninger dertil.

Artikel 7

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

*BILAG***I. BAGLÆNSKØRSEL**

I.1. Ethvert motordrevet køretøj hvis tilladte totalvægt er større end 400 kg skal være forsynet med en anordning til baglænskørsel, som skal kunne betjenes fra førersædet.

II. HASTIGHEDSMÅLER**II.1. Montering**

Ethvert køretøj i klasse M1 og N1 ⁽¹⁾, skal være forsynet med en hastighedsmåler. For motordrevne køretøjer i de andre klasser er montering af denne anordning tilladt.

II.2. Definitioner

I dette direktiv forstås:

II.2.1. ved »køretøjstype« med hensyn til hastighedsmåler, motordrevne køretøjer mellem hvilke der ikke er væsentlige forskelle; sådanne forskelle kan særligt være følgende:

II.2.1.1. største tilladte *akseltryk* på den drivende aksel

II.2.1.2. specifikation for normalt anvendte *dæk*.

II.2.1.3. *Det totale udvekslingsforhold* indbefattet en eventuel korrektionsudveksling (antal omdrejninger ved apparatets indgangsside pr. hjulomdrejning ad en ret linje).

II.2.1.4. *Reduktionsforhold* for anordning til korrektionsudveksling, hvis en sådan er monteret.

II.2.1.5. hastighedsmålerens *eget udvekslingsforhold* (antal meter gennemkørt af køretøjet pr. omdrejning ved apparatets indgangsside)

II.2.1.6. *mærke(r)* og *type(r)* af hastighedsmåleren.

⁽¹⁾ Se definitioner i bilag I »beskrivelse« i direktiv af 6. februar 1970 om standardtypegodkendelse af motordrevne køretøjer. (EFT nr. L 42 af 23. 2. 1970).

- II.2.2. Ved »normalt anvendte dæk«: den eller de typer af dæk som af fabrikanten er fastsat for den omhandlede køretøjstype, og som er angivet i den beskrivelse, der er bilag til direktivet om standardtypegodkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil.
- II.2.3. Ved »lufttryk i varm tilstand«: det lufttryk som fremkommer i dækkene ved gennemsnits betingelser under normal brug. Dette tryk fastsættes skønmæssigt lig med det i fabrikanten specificerede lufttryk for dæk i kold tilstand plus 0,2 bar.
- II.2.4. Ved »hastighedsmåler«, det apparat der er beregnet til at angive køretøjets øjeblikkelige hastighed for føreren.
- II.2.5. Ved »anordning til korrektionsudveksling«, en reduktionsudvekslingsanordning anbragt mellem gearkassens udgangsaksel og hastighedsmåleren.
- II.3. **Ansøgning om EØF-Standardtypegodkendelse**
- II.3.1. Ansøgning om EØF-standardtypegodkendelse for en køretøjstype med hensyn til hastighedsmåler indgives af køretøjets fabrikant eller hans repræsentant.
- II.3.2. Ansøgningen skal ledsages af de nedenfor nævnte dokumenter i 3 eksemplarer, og med følgende angivelser:
- II.3.2.1. Beskrivelse af køretøjstypen, (som defineret i dette direktiv),
- II.3.2.2. angivelse af den eller de normalt anvendte dæktype(r),
- II.3.2.3. hastighedsmålerens eget udvekslingsforhold.
- II.3.3. Til den kontrolmyndighed, som udfører typegodkendelsesafprøvningen, skal der leveres et køretøj, der er repræsentativt for den type, der skal godkendes til brug ved den afprøvning, der omhandles i punkt II.5. i det efterfølgende.
- II.4. **Specifikationer**
- II.4.1. Hastighedsmåleren skal være anbragt i førerens direkte synsfelt og angivelserne på aflæsningskiven skal være klart læselige både ved dag og ved nat.
- II.4.2. Hastighedsmålerens skive skal være ensartet inddelt. Skalaens inddelinger skal være på 1, 2, 5 eller 10 km/t. Hastighedsværdier, der er multipla af 20 km/t, skal være angivet på skiven.
- II.4.3. Kontrol af hastighedsmålerens nøjagtighed foretages efter følgende fremgangsmåde:
- II.4.3.1. Køretøjet udstyres med en normalt anvendt dæktype. Afprøvningen skal gentages for hver type hastighedsmåler, som fabrikanten påregner monteret.
- II.4.3.2. Køretøjet belastes på en sådan måde, at belastningen på den drivende aksel er lig med det teknisk største tilladte akseltryk for denne aksel.
- II.4.3.3. Temperaturen indvendig i køretøjet skal være $20^{\circ}\text{C} \pm 5^{\circ}\text{C}$.
- II.4.3.4. Ved hver afprøvning skal dæktrykket være »lufttryk i varm tilstand«, som defineret i punkt II.2.3 i det foregående.

- II.4.3.5. Køretøjet afprøves ved de tre følgende hastigheder; 40 km/t, 80 km/t og 120 km/t eller 80 % af den af fabrikanten specificerede maksimalhastighed, hvis denne er mindre end 150 km/t.
- II.4.3.6. Det kontrolapparat, der anvendes til måling af køretøjets reelle hastighed (for eksempel en hastighedsskriver med ekstra hjul), skal have en nøjagtighed mindst lig med $\pm 0,5\%$.
- II.4.3.7. Afprøvningsbanen skal udvise en plan og tør overflade med tilstrækkelig adhæsion.
- II.4.4. Mellem den på hastighedsmåleren aflæste hastighed V_1 og den reelle hastighed V_2 skal der, ved de i punkt II.5.3.5 specificerede værdier og mellem disse værdier, eksisterer følgende relation.
- $$0 \leq V_1 - V_2 \leq \frac{V_2}{10} + 4 \text{ km/t.}$$

Ændringer til forslag til Rådets sjette Direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Fælles regler om merværdiafgiften: Fælles beskatningsgrundlag

(Forelagt af Kommissionen for Rådet i henhold til artikel 149, andet afsnit i EØF-traktaten den 12. august 1974)

AFSNIT I

INDLEDENDE BESTEMMELSER

Artikel 1

— Denne artikels andet afsnit affattes således:

»De vedtager snarest muligt de nødvendige lovgivningsmæssige og administrative bestemmelser, således at de ændrede regler kan træde i kraft senest den . . . . .«

AFSNIT II

AFGIFTSPLIGTENS OMFANG

Artikel 2

(uændret)

AFSNIT III

TERRITORIALITET

Artikel 3

— Stk. 2, første og andet afsnit, affattes således:

»2. En medlemsstat, som på tidspunktet for vedtagelsen af direktivet ikke *fuldt ud* anvender princippet, som er udtrykt i stykke 1, og som har til hensigt at fortsætte hermed, skal rette henvendelse til Kommissionen senest to måneder efter tidspunktet for vedtagelsen af nærværende direktiv.

Kommissionen har en frist på fire måneder at regne fra datoen for henvendelsen til at konsultere medlemsstaterne med hensyn til følgerne af anmodningen, navnlig vedrørende konkurrence-neutraliteten og Fællesskabets egne indtægter og til at fremlægge forslag for Rådet, som træffer beslutning med kvalificeret flertal vedrørende forslagene inden for en frist på fire måneder.«

AFSNIT IV

AFGIFTSPLIGTIGE

Artikel 4

- Stk. 3, litra c) andet led, udelades.
— Stk. 4, andet afsnit, affattes således:

»Med forbehold af den i artikel 30 omhandlede konsultation kan hver medlemsstat betragte personer, der driver virksomhed på dens nationale territorium og som juridisk set er uafhængige, som én afgiftspligtig, hvis der mellem dem består et finansielt, økonomisk og organisatorisk interessefællesskab.«

— Stk. 5, andet afsnit, affattes således:

»Såfremt de udøver virksomhed, som nævnt i stykke 1, og som erhvervsmæssigt og uafhængigt af national lovgivning ville kunne udøves af private, bør de for denne virksomheds vedkommende anses for afgiftspligtige. Radio- og fjernsynsselskabernes virksomhed er omfattet af denne bestemmelse, ligesom institutioner for intervention på landbrugsområdet, for så vidt angår den virksomhed vedrørende landbrugsvarer, som de udøver i forbindelse med anvendelsen af forordningerne om en fælles markedsordning for disse varer.«

AFSNIT V

AFGIFTSPLIGTIG VIRKSOMHED

Artikel 5

Levering af ting

— Stk. 2, litra b), udgår, hvorefter

c) ændres til b),

d) til c),

e) til d),

f) til e) og

g) til f).

— Der tilføjes et stk. 5, som affattes således:

»5. Terminsforretninger kan af medlemsstaterne betragtes som én levering fra første sælger til sidste køber.«

Artikel 6

Byggearbejder

(uændret)

Artikel 7

Tjenesteydelser

— Der tilføjes et nyt stykke 3 og stykke 4 med følgende affattelse:

»3. Bestemmelserne i artikel 5, stykke 4, finder tilsvarende anvendelse på tjenesteydelser.«

»4. Med forbehold af den i artikel 30 omhandlede konsultation kan medlemsstaterne for at undgå alvorlig forstyrrelse af konkurrenceforholdene, ligeledes anse det for en tjenesteydelse, såfremt en afgiftspligtig præsterer en ydelse inden for sin virksomhed, som, hvis den var præsteret af en anden afgiftspligtig, ikke ville have berettiget ham til fuldt fradrag for merværdiafgift.«

Artikel 8

Indførsel

(uændret)

AFSNIT VI

STEDET FOR DEN AFGIFTSPLIGTIGE VIRKSOMHED

Artikel 9

Levering af ting

(uændret)

Artikel 10

Tjenesteydelser

— Der tilføjes et stk. 3, som affattes således:

»3. Med hensyn til afgiftspligten af de i artikel 2, stykke 3, nævnte omsætninger, anses en tjenesteydelse som leveret på hjemstedet for modtagerens erhvervsmæssige virksomhed eller i mangel heraf på hans bopæl.«

AFSNIT VII

AFGIFTSPLIGTENS INDTRÆDEN OG AFGIFTENS FORFALDSTID

Artikel 11

— Stk. 2, tredje afsnit litra b), affattes således:

»b) udstedelse af faktura for de i artikel 23, stykke 3, litra a), første afsnit, omhandlede omsætninger.«

— Stk. 3, tredje afsnit, affattes således:

»I tilfælde, hvor ting ved indførselen pålægges fælles toldafgifter, landbrugsafgifter eller afgifter med tilsvarende virkning, er merværdiafgiftspligtens indtræden samt afgiftens forfaldstid sammenfaldende med de tilsvarende tidspunkter for de nævnte fælles afgifter m.v.«

— Stk. 3, sidste afsnit, affattes således:

»I de tilfælde, hvor ting straks ved indførselen undergives regler om transit, toldoplæg, eller midlertidig indførsel med henstand for told og (eller) afgifter under told- og (eller) afgiftsmæssig kontrol, kan medlemsstaterne bestemme, at afgiftspligten og afgiftens forfaldstid først indtræder, når tingene bliver angivet til forbrug.«

er købt af en afgiftspligtig med henblik på videresalg til en ikke afgiftspligtig eller til en afgiftspligtig uden fradragsret vedrørende denne bygning, kan beskatningsgrundlaget beregnes som forskellen mellem købsprisen og salgsprisen.«

— Litra e) i stk. 3, A, affattes således:

»e) Beløb, der er betalt i køberens eller aftagerens navn eller for hans regning, og som af leverandøren bogføres som udlæg.«

— Der tilføjes et stk. 5 i A, der affattes således:

»5. I de tilfælde, hvor leveringen omfatter en ting, for hvilken der kun er foretaget delvist fradrag i henhold til bestemmelserne i artikel 17, stykke 5, nedsættes beskatningsgrundlaget med en procentsats svarende til det fradrag, der faktisk er foretaget for den pågældende ting.«

B. Ved indførsel af ting

— Litra a), i stk. 1, B, affattes således:

»a) Det vederlag i penge, som er betalt eller som skal betales af importøren, hvis dette beløb udgør den eneste faktiske modydelse for den importerede ting.«

C. Andre bestemmelser

— Stk. 2 i C, affattes således:

»2. Ønsker en medlemsstat at beholde eller indføre et standard — eller et mindstebeskatningsgrundlag for visse omsætninger med det formål at undgå besvigelser eller at forenkle afgiftsberegningen — eller opkrævningen, skal den henvende sig til Kommissionen med henblik på anvendelsen af den i artikel 31 foreskrevne fremgangsmåde.«

AFSNIT VIII

BESKATNINGSGRUNDLAGET

Artikel 12

A. I indlandet

— Litra a), b), c) og d) i stk. 1, A, affattes således:

»a) Ved levering af ting og tjenesteydelser, bortset fra de under punkterne b), c), og d) omhandlede, alt hvad der indgår i den modværdi, der er eller vil blive opnået for de pågældende omsætninger af leverandøren eller den, der præsterer tjenesteydelsen;

b) ved de i artikel 5, stykke 3, omhandlede omsætninger, købsprisen for tingene eller tilsvarende ting eller i mangel af købspris, kostprisen beregnet på det tidspunkt, hvor disse omsætninger finder sted;

c) Ved de i artikel 7, stykke 2 og 4, omhandlede omsætninger, »normalværdien« af den pågældende omsætning.

Ved en tjenesteydelses »normalværdi« forstås hele det beløb, som en aftager i samme omsætningsled, som det hvori leverancen finder sted, skulle have betalt under frie konkurrencevilkår til en uafhængig yder i indlandet;

d) Ved levering af bygninger, bortset fra de i artikel 4, stykke 3, litra b), omhandlede, der

AFSNIT IX

SATSER

Artikel 13

— Stk. 1, første afsnit, affattes således:

»1. Den sats, der skal anvendes på afgiftspligtige omsætninger er den, som er gældende på tidspunktet for afgiftspligtens indtræden. For de i artikel 11, stykke 3, sidste afsnit, nævnte tilfælde

anvendes dog den sats, der er gældende på det tidspunkt, hvor tingene angives for at blive frigivet til forbrug.«

— Der tilføjes et andet afsnit, som affattes således:

»Ved ændringer i satserne kan medlemsstaterne under forbehold af den i artikel 30 omhandlede konsultation anvende overgangsregler på visse i gang værende omsætninger.«

— Til stk. 4 føjes et andet afsnit, som affattes således:

»Det samme gælder for de i artikel 2, stykke 3, omtalte leveringer i indlandet af tjenesteydelser.«

AFSNIT X

AFGIFTSFRITAGELSER

Artikel 14

Afgiftsfritagelser i indlandet

A. Fritagelser til fordel for visse former for virksomhed af almen interesse

— Litra a) i stk. 1, A, affattes således:

»a) Det offentlige post- og telegrafvæsens tjenesteydelser og hertil knyttede leverancer af ting, bortset fra persontransport, og telekommunikation;«

— Litra k) i stk. 1, A, affattes således:

»k) Tjenesteydelser, som præsteres af teatre, filmklubber, koncerter, museer, biblioteker, offentlige parker, botaniske og zoologiske haver, udstillinger af uddannelsesmæssig karakter, samt sådan virksomhed, der bortset fra radio- og fjernsynsvirksomhed, vedrører aktiviteter af almen, social, kulturel eller uddannelsesmæssig interesse, og som udøves af:

- enten offentlige foretagender,
- eller foretagender uden gevinstøjemed,
- eller private foretagender af social karakter.«

— I A, stk. 1, tilføjes et nyt litra l), som affattes således:

»l) De i artikel 6 nævnte byggearbejder, som udføres af lokale offentlige myndigheder eller

for disses regning, og som hverken er bestemt til videresalg, indgår i grundprisen, eller er bestemt til udlejning, men vederlagsfrit stilles til rådighed for brugerne.«

B. Andre Fritagelser

— Litra b), c), f), h), i), l) i B, affattes således:

b) Tjenesteydelser, som præsteres af bedemandsforretninger og ligbrændingsforetagender samt hertil knyttede leveringer af ting;

c) leverancer og tjenesteydelser til foretagender, der har til opgave at anlægge, udstyre og vedligeholde kirkegårde, gravsteder og mindesmærker for ofre for krig og voldshandlinger;

f) virksomhed vedrørende fordringer, aktier, anparter, obligationer og andre værdipapirer, med undtagelse af adkomstdokumenter vedrørende varer og de i artikel 5, stykke 1, andet afsnit, omhandlede rettigheder eller værdipapirer. Denne fritagelse omfatter ikke tjenesteydelser forbundet med sådan virksomhed;

h) virksomhed vedrørende betalingsmidler, der ikke er til samlerbrug, eller monetært guld, såvel som vedrørende overførsler, girering og deponering af pengemidler; som monetært guld anses guld af lødighed 900/1000, bestemt for autoriserede finansinstitutioner. Denne fritagelse gælder ikke tjenesteydelser forbundet med sådan virksomhed;

i) levering fra staterne og lokale myndigheder af afgiftsmærker, etiketter, banderoler eller stempelmærker;

l) levering efter første indflytning af en bygning eller en del heraf med tilhørende jord, som foretages af en afgiftspligtig, som ikke har haft ret til noget fradrag vedrørende denne bygning, og som ikke kan drage fordel af bestemmelserne i artikel 12 A, punkt 1, litra d). Ved anvendelsen af denne fritagelse anses de i artikel 27 nævnte standardsatslandbrugere som afgiftspligtige efter de almindelige regler;«

— Der tilføjes under B et nyt litra n) og litra o), som affattes således:

- »n) Præstationer udført af forfattere, digtere, komponister, foredragsholdere, journalister, skuespillere, musikere, når de ikke selv deltager i udgivelse eller reproduktion af deres arbejder;
- o) tjenesteydelser udført af advokater og andre udøvere af de juridiske fag, i det omfang disse tjenesteydelser er knyttet til retsudøvelsen.«

Artikel 15

Afgiftsfritagelse ved indførsel

(uændret)

Artikel 16

Afgiftsfritagelse for udførselsvirksomhed, virksomhed i tilknytning hertil og internationale transportter

— Der indsættes et bogstav A foran sætningen:

»Medlemsstaterne fritager under iagttagelse af de betingelser . . .«.

— Punkt 3 affattes således:

»3. Levering af ting, som forsendes eller transporteres til et frilager under told- og/eller afgiftskontrol eller leveres i et sådant frilager;«

— Punkt 7 affattes således:

»7. Levering af ting til forsyning af de under punkt 6 nævnte luftfartøjer på de betingelser, som den enkelte medlemsstat fastsætter;«.

— Punkt 10, litra a) og litra e), affattes således:

- »a) Overdragelse af patenter, fremstillingsmetoder, varemærker og andre lignende rettigheder samt licenser;
- e) ydelser, som leveres af konsulenter, ingeniører og tegnestuær, og andre lignende ydelser, samt levering af datamatiske oplysninger;«

— Punkt 11 affattes således:

»11. Tjenesteydelser, som leveres af mæglere og andre mellemmand, som handler i en andens navn eller for hans regning, for så vidt

angår virksomhed, som er omfattet af nærværende artikel, eller virksomhed, der finder sted uden for deres nationale territorium, samt andre sædvanlige ydelser, som er direkte forbundet med udførsel af ting, som omhandlet under punkterne 1, 2 og 3;«.

— Punkt 13, litra b), affattes således:

»b) Transport af ting med bestemmelsessted udenfor det nationale territorium, til et frilager eller i transit;«.

— Til artiklen føjes et nyt B, der affattes således:

»B. Medlemsstaterne kan, med forbehold af den i artikel 30 omhandlede konsultation, give fritagelse ved levering af ting til en afgiftspligtig køber, der agter at udføre dem, som de er, eller efter forarbejdning, på betingelse af, at 50 % af den pågældende afgiftspligtiges omsætning i det senest forudgående år er gået til udførsel.«

AFSNIT XI

FRADRAG

Artikel 17

Fradragsrettens indtræden og omfang

— Stk. 2, litra a), affattes således:

»a) Den merværdiafgift, som efter artikel 23, stykke 3 faktureres ham for ting, der er eller vil blive leveret ham, og for tjenesteydelser, der er eller vil blive præsteret for ham;«.

— Stk. 3, litra b), affattes således:

»b) Eller den del af hans økonomiske virksomhed, som er fritaget i overensstemmelse med artikel 15, stykkerne 2, 3 og 11, og artikel 16.«

— Stk. 4, andet afsnit, affattes således:

»Tilbagebetalingen sker i henhold til den afgiftspligtiges begæring. Begæring kan ikke fremsættes for et afgiftsbeløb, som er mindre end halvtreds regningsenheder, men den kan dog omfatte flere

fakturaer, forudsat at de er udstedt i samme kalenderår.»

Artikel 18

Regler for udøvelse af fradragsretten

— Stk. 2, tredje afsnit, affattes således:

»Såfremt den afgiftspligtige ved en fejltagelse eller undladelse ikke har foretaget fradraget rettidigt, kan fradragsretten udøves indtil den 31. december i året efter det år, hvor fradraget kunne have været foretaget i overensstemmelse med første afsnit. I dette tilfælde foretages fradraget under de betingelser, som var gældende på det tidspunkt, hvor fradragsretten kunne have været udøvet. Dette kan ske i den i artikel 23, stykke 7, omhandlede angivelse.«

— Til stk. 2 føjes et fjerde afsnit, som affattes således:

»Uanset bestemmelserne i foregående afsnit er den afgiftspligtige berettiget til, for så vidt beskatingsgrundlaget senere bliver forhøjet, at få medregnet fradrag, som han ellers ikke gyldigt havde kunnet foretage;«.

— Stk. 3, første afsnit, affattes således:

»3. Såfremt beløbet for de tilladte fradrag overstiger det skyldige afgiftsbeløb for en afgiftsperiode, tilbagebetales det overskydende beløb snarest muligt og senest en måned efter afgivelsen af den periodiske angivelse. Medlemsstaterne kan, når der er tale om beløb, der ikke overstiger 10 regningsenheder, undlade tilbagebetaling og overføre det overskydende beløb til den påfølgende periode.«

— Stk. 3, andet afsnit, udgår.

Artikel 19

Beregning af pro-rata fradraget

— Stk. 2 affattes således:

»2. Uanset bestemmelsen i stykke 1 ses der ved beregning af pro-rata satsen bort fra det omsætningsbeløb, som vedrører afgifts fritaget virksomhed omfattet af artikel 14 B, litra f) og h), salg af

investeringsgoder, som den afgiftspligtige har anvendt i sin virksomhed, samt fra virksomhed i tilknytning til fast ejendom eller finansiering, medmindre denne virksomhed vedrører erhvervsmæssig aktivitet, som regelmæssigt udøves af den afgiftspligtige.«

Artikel 20

Regulering af fradrag

(uændret)

AFSNIT XII

HVEM AFGIFTEN PÅHVILER

Artikel 21

Afgiftspligten over for statskassen

— Stk. 1, litra a), affattes således:

»a) En afgiftspligtig, som udøver afgiftspligtig virksomhed, eller repræsentanten for en i udlandet etableret afgiftspligtig, som udøver afgiftspligtig virksomhed, for så vidt denne afgiftspligtige virksomhed udøves med den nævnte repræsentants mellemkomst eller bistand;«.

AFSNIT XIII

FASTSÆTTELSE AF AFGIFTSTILSVARET OG AFGIFTENS FORFALD TIL BETALING

Artikel 22

(uændret)

AFSNIT XIV

FORPLIGTELSE FOR DEM, SOM AFGIFTEN PÅHVILER

Artikel 23

Forpligtelser ved indenlandsk virksomhed

— Stk. 3, litra b), affattes således:

- »b) I fakturaer skal særskilt anføres prisen uden afgift, afgiften for hver enkelt afgiftssats samt eventuelle fritagelser.

For fakturaer, hvis beløb — inklusive afgift — ikke overstiger 20 regningsenheder, kan de afgiftspligtige dog nøjes med at angive det samlede beløb, indbefattet afgiften, den afgiftssats der skal anvendes, samt i givet fald fritagelsen.«

- Stk. 4 affattes således:

»4. Hver afgiftspligtig skal indsende en angivelse inden en måned efter udløbet af hver afgiftsperiode. Denne periode fastsættes af medlemsstaterne til en måned, 2 måneder, et kvartal eller i særlige tilfælde til et halvt eller et helt år. Angivelsen skal indeholde alle nødvendige oplysninger til fastsættelse af den forfaldne afgift og de fradrag, der skal foretages, herunder det samlede beløb for den virksomhed, der vedrører denne afgift og disse fradrag, samt det samlede beløb vedrørende afgiftsfri virksomhed.«

- Stk. 5 udgår, hvorefter

Stk. 6 bliver til stk. 5,

Stk. 7 bliver til stk. 6,

Stk. 8 bliver til stk. 7,

Stk. 9 bliver til stk. 8, som affattes således:

»8. Med forbehold af den i artikel 30 omhandlede konsultation kan medlemsstaterne fastsætte andre forpligtelser, som måtte vise sig nødvendige, for at sikre afgiftens betaling og forebyggelse af besvigelser.«

- Stk. 10 bliver stk. 9 og affattes således:

»9. Medlemsstaterne kan fritage de afgiftspligtige for visse forpligtelser i forbindelse med afgiftsfritagen virksomhed.«

Artikel 24

Forpligtelser ved indførselen

- Der tilføjes et nyt, tredje afsnit, som affattes således:

»Bestemmelserne i denne artikel kan anvendes på de i artikel 2, stykke 3, omhandlede tjenesteydelser.«

AFSNIT XV

SÆRLIGE ORDNINGER

Artikel 25

Særlige ordninger for små virksomheder

- Stk. 2, andet afsnit, affattes således:

»Dog medregnes overdragelse af materielle og immaterielle investeringsgoder, som udgjorde en del af virksomhedens faste aktiver, leverancer af bygninger og byggegrunde, samt de i artikel 14 B, litra d) og f), nævnte former for afgiftsfritagen virksomhed og udlejning af fast ejendom ikke til omsætningen.«

- Stk. 3 affattes således:

»3. Bestemmelserne i stykke 1, litra a), anvendes ikke for så vidt angår de i artikel 4, stykke 3, litra b) og c), nævnte former for virksomhed, og heller ikke for så vidt angår de i denne artikels stykke 2, andet afsnit, nævnte former for virksomhed.

En afgiftspligtig kan dog efter anmodning få bevilget den i stykke 1, litra a) nævnte afgiftsfritagelse på betingelse af, at han kun er afgiftspligtig i forbindelse med udlejning af fast ejendom.«

Artikel 26

Særlige regler for brugte ting

- Stk. 1 affattes således:

»1. Ved brugte ting forstås brugte rørlige ting, der kan genanvendes, som de er, eller efter reparation. Den i nævrende artikel fastsatte ordning finder dog ligeledes anvendelse på originale kunstværker hidrørende fra kunstnerens hånd, antikviteter og samlerobjekter, frimærker til samlerbrug og gamle mønter.«

Artikel 27

Fælles standardsatsordning for landbrugere

- Stk. 3, tredje afsnit, affattes således:

»På grundlag af disse beregninger, hvis resultater afrundes nedad til en tiendedel procent, fastsættes størrelsen af afgiftsbelastningen på køb ved den i

artikel 31 omhandlede procedure, således at den kan vedtages:

— Første gang den 30. september i det andet år, der følger efter vedtagelsen af dette direktiv;

— ved den ajourføring, som skal ske hvert tredje år, senest den 30. september i det tredje år;

— snarest muligt i tilfælde af ændringer, som vil kunne indvirke på størrelsen af afgiftsbelastningen på køb.«

— Stk. 3, fjerde afsnit, affattes således:

»Medlemsstaterne giver Kommissionen de makro-økonomiske oplysninger og andre oplysninger, som er nødvendige for anvendelsen af den fælles beregningsmetode:

— Første gang den 30. september i det andet år, der følger efter vedtagelsen af dette direktiv;

— ved den ajourføring, der skal ske hvert tredje år, senest den 30. juni i det tredje år;

— snarest muligt i tilfælde af ændringer, som vil kunne indvirke på størrelsen af afgiftsbelastningen på køb.«

AFSNIT XVI

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 28

— Stk. 1 affattes således:

»1. Den i artikel 16 A, punkt 13, litra c) omhandlede fritagelse opretholdes i en periode på 3 år efter datoen for vedtagelse af dette direktiv.

Kommissionen forelægger i passende tid forslag for Rådet vedrørende den afgiftsmæssige ordning for international persontransport ad sø- eller luftvejen, der skal anvendes efter udløbet af ovennævnte periode.

— Stk. 2, første afsnit, affattes således:

»2. Eventuelle regler, som er indført af medlemsstaterne i medfør af de i artikel 17 i Rådets andet Direktiv 67/228/EØF af 11. april 1967 givne valgmuligheder, kan ikke anvendes af den enkelte medlemsstat efter den dato, hvor de i artikel 1, andet afsnit, i dette direktiv fastsatte bestemmelser er trådt i kraft.«

— Stk. 3 affattes således:

»3. Medlemsstater, som anvender de i andet afsnit af stk. 2 fastsatte bestemmelser, forelægger hvert andet år og første gang inden for seks måneder efter vedtagelsen af dette direktiv sådanne oplysninger for Kommissionen, som vil gøre det muligt at vurdere, om de betingelser, der ligger til grund for de i dette afsnit omhandlede fritagelser stadig er opfyldt. Kommissionen tager hensyn til disse oplysninger i de i artikel 32 omhandlede beretninger og afgiver ved denne lejlighed forslag med henblik på en gradvis tilpasning af ovennævnte fritagelser til de forpligtelser, der følger med gennemførelsen af Den økonomiske og monetære Union.«

AFSNIT XVII

UDVALGET VEDRØRENDE MERVÆRDIAFGIFTEN

Artikel 29

(uændret)

Artikel 30

— Artiklen affattes således:

»Udover de i artiklerne 4, 7, 13, 16, 23, 25 og 27 omhandlede obligatoriske konsultationer, kan udvalget undersøge ethvert spørgsmål om anvendelsen af fællesskabsregler vedrørende merværdiafgiften, som rejses af udvalgets formand, enten på hans eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstats repræsentant.«

Artikel 31

(uændret)

AFSNIT XVIII

FORSKELLIGE BESTEMMELSER

Artikel 32

— Artiklen affattes således:

»Efter høring af medlemsstaterne forelægger Kommissionen Rådet en beretning om det fælles merværdiafgiftssystems funktion i medlemsstaterne, første gang den 1. januar i det fjerde år, som følger efter vedtagelsen af dette direktiv, og derefter hvert andet år. Denne beretning oversendes af Rådet til Europa-Parlamentet.«

Artikel 33

— Artiklen affattes således:

»Rådet vedtager til sin tid efter forslag fra Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet passende direktiver i det fælles markeds interesse, som sigter mod at fuldstændiggøre det fælles merværdiafgiftssystem og særlig mod gradvis at begrænse eller afskaffe regler i medlemsstaterne,

som afviger fra det fælles system, således at der opnås overensstemmelse mellem de nationale merværdiafgiftssystemer, og hvorved virkeliggørelsen af de i artikel 4 i første direktiv nævnte mål forberedes.«

Artikel 34

(uændret)

Artikel 35

— Artiklen affattes således:

»Rådets andet Direktiv 67/228/EØF af 11. april 1967 ophæves i den enkelte medlemsstat med virkning fra den dato, da de i artikel 1, andet afsnit, i dette direktiv fastsatte bestemmelser træder i kraft.«

Artikel 36

(uændret).

BILAG A

(uændret)

BILAG B

(uændret)

BILAG C

(uændret)